

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 32, ÅRGÅNG 8

JULEN 2019 (70 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt trettioandra nummer. Detta publiceras söndagen den 22 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, vårnumret, skall utkomma fredagen den 20 mars, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta julnummer avslutar vi den följetong som inleddes i förrförra julnumret, nämligen *Ljus på vägen med kommentarer*. För nästa nummer, det vill säga vårnumret 2020, planerar vi att börja en ny följetong.

Sist i detta julnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan. Denna gång har vi nöjet att presentera en nyhet: *Kvantitetens herravälde och tidens tecken* av René Guénon i red:s översättning. Såsom ett prov på Guénons perspektiviska tänkande och egenartade stil återger vi i detta nummer ett av bokens sammanlagt fyrtio kapitel: *Gamla hantverk och modern industri*. Mera om själva boken, som sagt, i litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Vår spanske vän och broder José Antonio Rodríguez har fortsatt att översätta uppsatser i serierna *Lärjungens väg* och *Ljusteknikens grunder* för publicering på denna hemsida, i dess spanska avdelning, nämligen del fem och del sex i den förstnämnda serien, på spanska *El camino del discípulo*, och del sju i den sistnämnda, *Fundamentos de la tecnología de la luz*.

Vår kära Irmeli har nu fullbordat sin finska översättning av Laurencys *Människans väg*, vars finska titel är *Ihmisen tie*. Bokens två sista avdelningar *Planeettahallitus (Planetregeringen)* och *Terminologia ja symboliikka (Terminologi och symbolik)* är nu publicerade på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida, i dennas finska avdelning.

Nya tillfällen att studera esoterisk astrologi

I höstas informerade vi om José Antonio Rodríguez' undervisning i esoterisk astrologi. De kurser han då höll blev mycket uppskattade, liksom de astrologiska konsultationer han gav enskilt efter överenskommelse. Våren 2020 kommer han tillbaka i samma ärenden. Intresserade

torde för egen planering redan nu notera nedan lämnade uppgifter om veckoslutskurser:

Kurs nr 1, lördagen den 4 och söndagen den 5 april: *Esoteric Psychology – the Seven Departments*.

Kurs nr 2, lördagen den 18 och söndagen den 19 april: *Astrology and Life Plan*.

Kurs nr 3, lördagen den 16 och söndagen den 17 maj: *Elements of Medical Astrology, The Time Factor in Astrology*.

Kurs nr 4, lördagen den 30 och söndagen den 31 maj: *Evolution and Development in the Signs of the Zodiac*.

TVå av dessa fyra kurser, nämligen kurs nr 2 och kurs nr 4, är repriserna av dem som José höll förliden oktober, medan kurs nr 1 och kurs nr 3 är nya. Alla dessa fyra kurser hålls i Uppsala. Undervisningsspråket är engelska. Red. lämnar på begäran närmare information och tar upp anmälningar.

Kurs i Stockholm: *Meditationens grunder – att vidga och fördjupa medvetandet*

En djupare förståelse av esoterikens teori förutsätter eget arbete med medvetenhetsutvecklingens praktik. Under denna kurs arbetar vi systematiskt och metodiskt för att utveckla medvetenheten enligt fjärde vägen och pytagoreiska aktiveringsmetoder. Medvetenhetsutvecklingens teori kombineras med avsiktliga övningar i vardagliga situationer och olika typer av meditationer, såsom frömeditationer och långa tankar etc. Kursen hålls i Stockholm sex onsdagar i följd den 22 och 29 april samt den 6, 13, 20 och 27 maj 2020. Alla tillfällena börjar kl 18:00 och slutar kl 21:00.

Anmälan eller frågor skickas till joan.berggren@protonmail.com

KAPITEL 4

NIONDE, TIONDE, ELFTE OCH TOLFTE REGLERNA

C.W.L. – Vi kommer nu till den grupp som omfattar nionde, tionde, elfte och tolfte reglerna. Ännu en gång kan vi ställa samman var och en av de korta reglerna med den del av Chohanens kommentar som hör samman med den.

9. Betrakta allvarligt allt det liv som omger dig.

Betrakta det liv som omger dig och ständigt förändras och rör sig, ty det bildas av människors hjärtan, och när du lär dig förstå hur de är beskaffade och vad de har för mening, skall du steg för steg kunna läsa det större ord livet är.

De flesta människor ödslar sin tid med att betrakta icke livet utan den form som omger dem. De låter inte i någon större utsträckning tanken vila på det inneboende livet. Det är därför de kan vara så våldsamma och vårdslösa med växtligheten, hugga ner vackra träd och förvandla ett härligt landskap till en fränstötande industriort eller en ful stad utan någon tanke på att samtidigt bevara så mycken naturlig skönhet som möjligt. Det är också därför de kan vara så ofattbart okänsliga i sin behandling av våra yngre bröder djuren och även av varandra.

Det är också därför ondskan i världen så tynger bättre människors känslor. Om de skådade djupare i verkligheten och såg vad som sker med det inneboende livet och att även de mest upprörande händelser används för livets hjälp fram på vägen mot gudomlig lycka, skulle de känna sig mindre plågade. Lärjungen måste rikta sin uppmärksamhet på det liv som innebor i allt. Det första man skall igenkänna i varje liv är att det är ett uttryck för Logos Själv. Visserligen finns i mycket av det liv som omger oss sådant som är fränstötande, sådant vi känner såsom ont, och likväl har även detta sin del i världens framåtskridande, varför vi kan överallt söka efter manifestationen av själva Gudomen.

Det finns alltid något mänskligt gott i varje människa, utom kanske i det fall, där en personlighet slutgiltigt brutit förbindelsen med det högre jaget. Detta är något som ibland händer, ehuru sannerligen mycket sällan. Det låter hemskt och är det, men förekomsten har starkt överdrivits. Tanken om det som brukade kallas förlorade själar tjatades åtskilligt i den tidiga teosofiska litteraturen. Två eller tre uttalanden, som avsåg alldeles olika förhållanden, sammanfördes ibland, och denna sammanblandning vilseledda somliga, så att de kom att tro att förlorade själar var ganska talrika.

Det finns i världen en viss kategori människor, som starkt dras till allt gräsligt. De vill alltid tro det värsta om allt och alla. Detta är ganska starkt framträdande hos de lägre klasserna i England. Av det som tidningarna meddelar torde man kunna bedöma att detta är vanligt även i andra länder. Om de har dåliga nyheter att förtälja, synes de ha sin förtjusning i att omtala dem så livfullt som möjligt och tillägga berättelsen många hemska enskildheter. Många människor har nog detta slags temperament i olika grader, och det är ej inskränkt till de lägre klasserna, även om det framträder mycket grovt hos dessa.

Jag tror att vi i Teosofiska samfundet hade somliga människor, som var litet av denna läggning och att de mycket noga tog fasta på alla hänvisningar till detta slags ämnen, till åttonde sfären och möjligheten att förlora själen, och kokade ihop en hemsk historia av allt detta. Sedan blandade de in däri detta yttrande av madame Blavatsky att vi trängs med miljontals förlorade själar varje dag på gatan. Detta är ett uttalande, som hur som helst skulle behöva en viss modifiering. Att trängas med miljoner människor skulle nog taga mer än en dag. Detta är alltså en tanke, som inte kan fattas bokstavligt, utan är ett målande sätt att tala om de två femtedelar av mänskligheten, som i mitten av femte runden kommer att lämna vår evolution. De kan betecknas såsom förlorade själar endast i förhållande till dem som tryggt kommer att fortsätta sin evolution.

Dessa två femtedelar kommer att gå förlorade för just denna klotkedja, men såsom för-

klarats finns inget evigt straff för dem. De kommer att vila i en dåsig förnöjsamhet och vara ganska lyckliga, eftersom de inte vet av något bättre. De är icke det ringaste ömkansvärda annat än i det avseende att de kommer att få ännu en lång cykel av liv att leva i nästa klotkedja, och detta är, som vi alla vet, tröttsamt. För dem som får genomgå det är det bäst – för dem långt bättre, lättare och behagligare än att förbli i vår evolution, när de inte är lämpade för denna och då skulle behöva drivas framåt till priset av en mycket betydande ansträngning, som troligen ändå till sist skulle knäcka dem helt och hållet. De har inte slösat bort sin tid, då ju allt de lärt och förvärvat i just denna klotkedja räknas dem till godo och de kommer att göra vissa framsteg i devachan mellan klotkedjorna. De kommer därför att stå på ett högre stadium i nästa klotkedja, emedan de i denna kommande kedja börjar före de nyblivna högre jagen.

Dessa är alltså de miljontals vi nu trängs med. Det har ingenting att göra med de enstaka fall, vari personligheten bryter sig loss från individualiteten. Detta är något förskräckligt, men det är mycket bättre att betrakta det icke såsom en oerhörd katastrof utan endast såsom ett till överdrift gånget fall av något som händer hela tiden, ty i slutet av varje inkarnation går vanligen något förlorat, även om mycket också kan ha vunnits. Förlusten av en hel personlighet torde innebära ett liv av gräsligaste ondska. Även i ett sådant fall gör det högre jaget intet ont avsiktligt, utan låter ibland personligheten slippa lös. Det högre jaget är ansvarigt för detta, det borde inte ha låtit det ske, men vad det högre jaget i detta fall gör sig skyldigt till är svaghet, icke ren ondska. Ändock fortsätter människans högre jag. Det har blivit efter alldeles förskräckligt, men det börjar från början, kanske inte genast, ty det synes i förstone chockat. Efter en dylik upplevelse torde ett högre jag alltid vara något säreget. Det torde alltid vara missnöjt och ha hågkomster om något högre och bättre, som det nu inte kunde uppnå. Det är ett hemskt tillstånd, men det är likväl så att den människa, som kastar sig bakåt så långt, måste bära karman för det och till sist inse att detta är något hon själv ådragit sig.

Jag vet inte säkert vad slags ytterligare möjligheter till förlust, som kan ha funnits i världshistoriens tidigare skeden. Som det nu är, tycks det ganska säkert att det allra värsta, som kan ske något högre jag, är att det förlorar en hel personlighet. Detta är förvisso en mycket allvarlig sak och kan kasta högre jaget tillbaka från en ganska framskriden civilisation till ett nästan vilt tillstånd, men det skulle inte nu kunna kasta det tillbaka till djurriket. Jag är inte beredd säga att det inte kan ha funnits en tid, då detta kunde ha skett, men det är inte möjligt numera, så vitt vi kan se.

Enligt esoterikernas uppfattning om tiden är det icke så länge sedan, som många av dem, som nu tillhör vår mänsklighet, lämnade djurriket. När den tid nalkades, då dörren från djurriket till människoriket skulle stängas, gjordes en stor ansträngning att få så många som möjligt att passera, att ge envar den allra sista chansen. Flammans Herrar kom ner från Venus i den uttalade avsikten att stimulera medvetenhetsutvecklingen vid just denna tid eller något dessförinnan, och alla bemödanden som då gjordes hade huvudsakligen detta syfte, att ge så många som möjligt tillfället att övergå från djurriket till människoriket, innan dörren slutligen stängdes. Liksom i ofantligt mycket mindre skala människor gör en särskild ansträngning, när en stor chans yppas för dem, antingen det handlar om en fördelaktig affär eller en tentamen, tycks det ha varit något liknande, ehuru i en oerhört mycket större skala, vid tiden för det sista tillfället att lämna djurriket och inträda i människoriket i just denna vår klotkedja.

Det måste då ha funnits många, som inte nått särskilt högt över djurriket, som med nöd och näppe tagit sig upp i människoriket. Dessa människor måste ha tillbragt flera hundra inkarnationer i ett tillstånd av lägsta slags vildhet och med knappast någon tid emellan dem. De levde praktiskt taget hela tiden ett fysiskt liv och utvecklade vissa emotionala möjligheter bara gradvis. Några av dessa individer kan ha varit sådana som nästan hade kunnat stanna kvar i djurriket och åtminstone sådana som nästan säkert kommer att falla bort i mitten av femte runden. Likväl kommer de då att ha en avsevärd erfarenhet av att ha levat som människor – från mitten av fjärde runden till mitten av femte – så att de i nästa klotkedja inte behöver komma

in alldeles i början. De kommer att ha gått igenom nybörjarklasserna och kunna börja igen såsom mycket hyggliga vildar. Människor, som står så lågt som dessa gör, skulle inte kunna göra något som drev dem särskilt långt tillbaka i evolutionen. De har ännu inte förmågan att göra så värst stora framsteg, de måste nödvändigtvis skrida framåt långsamt. Men å andra sidan har de så liten förnufts kraft att de inte kan falla tillbaka särskilt långt.

I somliga gamla skrifter talas mycket om sådana människor, som sjunker tillbaka i djurriket. Vi har inga direkta bevis för några dylika fall. Det finns andra sätt, på vilka människor kan komma i beröring med djurs medvetenhet och därigenom lida mycket svårt, såsom jag förklarar i *Det inre livet*, men att reinkarnera såsom ett djur är inte möjligt numera. Vad som än var möjligt i det längst förflutna, är vi numera alltför långt avlägsnade från skiljelinjen för att kunna kasta oss tillbaka över denna. Icke ens de mest målmedvetna svarta magikerna kan göra det. Vi såg något av dessa varelsers verksamhet under det stora kriget, ty några av det mörka ansiktets herrar från Atlantis kom tillbaka i inkarnation. Det förklarar många av de fasansfulla illdåd som förövades. Den karma, dessa människor åsamkade sig, var obestriddligen fruktansvärd. Jag har någon gång sett glimtar av den karma framtiden berett människor, som var mycket mindre skyldiga än somliga av dessa. Det är en syn man aldrig glömmer – en ohygglig mardröm. Det finns människor, som är långt ifrån dessa giganter i brott men som ändå bereder sig en fasaväckande framtid – de som misshandlar barn och de som förövar vivisektion på djur. Dessa sistnämndas framtid betraktar man med en rysning, men de förstnämnda är långt värre. De har gjort detsamma i en kolossal skala och offrat en halv värld för vansinnig själviskhet. Likväl blir de icke djur.

I dylika sällsynta fall, vari en personlighet brutit sig loss, lever den ett liv, som i någon mån liknar Margraves i Bulwer-Lyttons roman *En underlig historia* – den allt igenom själviska människan, utan samvete, utan en själ bakom att leda sig. Hon blir en fruktansvärt ond människa och kan fortsätta med sin ondska till en andra inkarnation. Madame Blavatsky uppgav att en dylik personlighet i somliga fall kan inkarnera på nytt genom att bemäktiga sig ett spädbarns kropp. Ingen kropp hålls henne till handa, men hon kan lägga beslag på kroppen efter ett barn som just avlidit, återuppliva den, leva i den och så skaffa sig ett andra liv. Om dessa ämnen talade hon mycket litet, men när hon anspelade på dem, var det med en livlig fasa, som var gripande att se. För oss som hörde henne stod det klart att hon själv vid något tillfälle kommit i beröring med dylika fall, eftersom hon drog sig för att alls tala om dessa.

Av det hon sade förstod vi att en andra mänsklig reinkarnation inte var möjlig för en dylik varelse men att det kan hända att denna i upplösning stadda personlighet, som alltjämt hade en viss lossiten mängd av det högre jaget och gav den liv, sedan kunde sjunka ner i djurriket. En gång berättade hon för oss en sannerligen mycket hemsk historia om det sätt, på vilket ett dylikt väsen, alltjämt medvetet, kunde driva bakåt i vad hon kallade ”devolution”. Hon sade, minns jag, att somliga ormar beboddes av dylika väsenden och att några av dessa var medvetna om att de en gång varit människor. Detta är något fasaväckande, det låter som en mardröm, men vi kan trösta oss med att det är något utomordentligt sällsynt, att ett dylikt tillstånd kan endast den råka i som med vett och vilja hängivit sig åt verklig ondska i liv efter liv.

Vi har bara en fåtalig skara verkligt onda människor i världen, och även de urskuldar sig mestadels på något sätt. Inbrottstjuven, som stjal folks värdesaker, har i allmänhet någon teori om att egendomen är orättvist fördelad och att han bara tar den andel som staten eller någon annan borde ha givit honom, att han tar den från någon som orättmätigt är i besittning av en rikedom, som egentligen borde delas ut till alla. Det är mycket sällan, som människor gör orätt i vetskap om att det är orätt. De urskuldar sig alltid på något sätt. I efterhand kanske de inser att ursakten var ohållbar, men i själva den stund de gör det orätta rättfärdigar de sig nästan alltid på något sätt. Mycket mer än så krävs av någon som skall hamna i den förlorade själens fasaväckande tillstånd. En dylik människa måste bestämt och avsiktligt ägna sig åt att göra ont, måste gå emot evolutionens ström.

Dylika gräsliga möjligheter blir allt mer sällsynta. Männkligheten skriker framåt och vinner allt större kunskap, och det blir allt svårare för dem på den mörka sidan att värva rekryter. Även nu är de egentligen kvarlevor från det förgångna. Vi har hört mycket talas om vampyrer och varulvar. Dylika varelser fanns och finns ännu emellanåt. Jag har sett exempel på båda men tror mig inte få se några fler. Det blir allt mindre möjligt för människor att sjunka ner i sådana djup. I stället för att bli vampyrer faller människor numera in i den grå världen. Denna är ett tillstånd, som vi tydligen infört i vampyrismens ställe. Det är förvisso bättre, även om det är illa nog.

Livet i den grå världen efter döden beror på att emotionalkroppen är hoptrasslad med eterkroppen. Det finns människor, som inte har någon klar tro på livet efter döden men ändå hungrar efter fortsatt tillvaro. De torde på något oklart sätt säga att de tror på ett tillstånd efter döden, men i själva verket rör det sig om ett mycket starkt tvivel. Eftersom inget annat liv än det fysiska betyder något för dem, klamrar de sig förtvivlat fast vid den fysiska kroppen, så mycket att etermaterien efter döden inte kan till fullo dragas ut ur den grovfysiska materien, såsom normalt sker. Då blir människan för en ganska lång tid efter döden kvar i ett tillstånd, som är varken det ena eller det andra. Hon behåller en viss mängd etermateria, vilket hindrar henne från att fullt ut bruka sina emotionala sinnen, så att hon inte, som hon borde, glider in i emotionalvärlden. Å andra sidan kan hon inte hålla fast vid fysiska världen, eftersom hon mistat greppet om denna, ehuru det alltjämt finns någon etermateria kvar omkring henne. Därför blir hon hängande i det som ibland kallas den grå världen. I detta tillstånd får hon bara små glimtar, tillfälliga intryck av vardera världen, den grovfysiska och den emotionala, men befinner sig i ett mycket ostadigt tillstånd, kämpar ständigt för att få det fulla livet någonstans. Allt detta skulle hon komma från på ett enda ögonblick, blott hon släppte taget om det fysiska, men det dröjer ofta länge, innan hon kan göra detta.

Chohanen säger att det liv, som ständigt förändras omkring oss, bildas av människors hjärtan. Det är sant att våra yttre förhållanden är resultat av våra inre tankar och känslor. Ibland klagat människor på tillståndet i samhället, staten, politiken, religionen, näringslivet och skolväsendet, men allt detta svarar mycket väl mot det inre tillstånd som råder hos människomassorna själva. Allt detta bildas av människornas hjärtan. Och även sådana förhållanden som vållar lidande och skänker glädje och som mindre omedelbart orsakas av människor, såsom förändringar i jordskorpan och klimatet, också jordbävningar och översvämningar, blir vår omgivning på grund av karma, som beror på våra känslor och tankar. Vi sätter oss därmed själva på det ställe vi skall ha i den yttre naturen enligt vår inre natur, våra hjärtan, och sedan är vi benägna att missförstå det, eftersom vi ser till formen mer än till livet.

Åtskilligt av sådant, som för de flesta av oss synes alltigenom ont, kan likväl medföra något gott. Ett exempel från fysiska världen kunde vara en fruktansvärd jordbävning, lik den som ödelade stora delar av Sicilien och Kalabrien år 1908 och dödade fler än ett hundra femtio tusen människor, många genast men andra tyvärr efter mycket lidande. Många skulle betrakta detta som något ont. Det är inte ont för världen. Det förändrar mycket av jordskorpan, förnyar jorden och gör därmed världen gott. Betrakta Vesuvius i Italien, så ser ni hur allt det vulkaniska material det kastar ur sin krater efter en tid blir till den finaste fruktbara jord. Men samtidigt spiller vulkanen människoliv. En storm, en jordbävning, en stor översvämning är inte alls onda. De må frigöra människor från deras fysiska kropp men vållar dem i alla händelser intet ont. Allt det som sker i dylika katastrofer är karma, och i det långa loppet verkar det säkerligen för deras bästa.

Teosofen borde alldeles klart förstå att döden i sig inte är något ont utan mycket ofta ges såsom en belöning. Vår allmänna inställning i denna sak beror på felaktig religionsundervisning. Nedlagd hos var och en av oss finns önskan om självbevarelse, instinkten att söka rädda vår fysiska kropp undan skada eller förstörelse. Detta är en mycket klok och nödvändig instinkt. Vi bör skydda vår fysiska kropp, få den att vara så länge vi kan, ty om man skulle våga så uttrycka det med all vördnad, har Logos gjort sig besväret att låta oss komma i denna

inkarnation, så att det tydligt är vår plikt att använda den så mycket vi förmår.

Men det yppas ibland ett tillfälle, då det allra ädlaste bruk vi kan göra av vår inkarnation är att riskera den, rent av att kasta bort den, såsom händer soldaten som går ut i ett fåfängt hopp i vetenskapen om att han måste stupa och att hans död likväl ingår som en nödvändig del av en stor plan, vars mål är segern. En dylik man gör ädlaste bruk av sin inkarnation, när han kastar bort den. Men för de flesta av oss och i vanliga omständigheter är det vår plikt att vidtaga alla möjliga försiktighetsmått och söka få vår kropp att vara så länge vi förmår. Annars vållar vi åtskilligt besvär genom att förkorta vårt liv.

Somliga människor har varit en smula dåraktiga i sin tillit till det skydd de förväntar sig från Mästarnas sida. De säger: ”Så länge jag utför Mästarens arbete, behöver jag inte vidtaga några försiktighetsmått mot infektioner, när jag besöker sjuka. Jag är viss om att Han tar hand om mig. Jag kastar mig i vattnet trots att jag inte kan simma, jag är viss om att Han håller mig uppe.” Kanske Han gör det, om Han anser det mödan värt, men med vilken rätt vållar de Honom besväret att göra det som de själva med en smula vanligt sunt förnuft hade kunnat göra för sig själva? Om det ingår i vårt arbete att besöka dem som lider av smittsamma sjukdomar, bör vi nog i stället för att blint lita till att Mästaren skyddar oss bespara Honom det besväret genom att vidtaga vanliga försiktighetsmått. Vi bör göra allt vi kan vad på oss ankommer. Om Mästaren väljer att ge sin tillkommande hjälp, är det Hans sak. Det vore mycket felaktigt av oss att räkna på det dessförinnan. Dylika ingripanden sker faktiskt, men vi har ingen rätt att förvänta oss dessa. Jag har själv sett märkliga ting av det slaget, men jag skulle aldrig avsiktligt vålla Mästaren bekymret att behöva särskilt skydda mig för något, när jag rimligen kan bevara mig själv.

Självbevarelseinstinkten är till släktets fördel. Den är rätt och riktig, men den modige är alltid redo att riskera smärta, fara och själva livet för högre ändamål. Den som vet att döden icke är det största onda, är fullt villig att riskera den för att avvärja ett större ont – alldeles som hundratusentals av våra medmänniskor gjorde i kriget. Vi vet att döden inte är slutet på alltihop, som folk så ofta tror, och att för oss en katastrof som den i Messina inte är något fruktansvärt bara därför att många människor plötsligt kastades ut ur kroppen och in i emotionalvärlden. Medan jag vistades i Amerika, utbröt på en teater i Chicago en stor eldsvåda, vari ett stort antal kvinnor och barn dödades. Några av våra medlemmar kom fram till mig och frågade: ”Hur kan det vara så att försynen styr världen, när alla dessa oskyldiga kvinnor och barn dödats?” Jag sade dem: ”Tycker ni att det bara är män, som förtjänar belöningen att snabbt befrias från jordelivet?” Det var för dem ett nytt sätt att se på saken, att det kunde ha varit något gott för dessa människor att befrias från olika slags svåra livsbetingelser, så att de kunde få börja om igen i bättre omständigheter.

Vi bör alltså inte betrakta denna stora jordbävning såsom ett ont, endast emedan den plötsligt kastade in en mängd människor i emotionalvärlden. De som stängdes in och dog långsamt var förhållandevis få till antalet. Somliga brändes ihjäl och andra begravdes i ruinerna. Dessa kan synas vara fall av fruktansvärt lidande, men även här måste vi tillämpa vår teosofi på ytterlighetsfallen såväl som på de vanliga fallen och inse att en enstaka individs svåra lidande sannolikt utplånade från hans konto karma, som det kunde ha tagit tjugo vanliga liv att upphäva. Samtidigt som vi bör hysa den största medkänsla med dem som fick lida på detta sätt och göra allt som står i vår makt för att hjälpa dem, skall vi likväl inte sörja dem, som om det som hände dem ej vore till något gagn. Det var ett kortvarigt men drastiskt sätt att bli kvitt resultatet av en myckenhet ont – i sanning hemskt, men ändå, när det är över, se då hur mycket som vunnits därmed.

Vi har grovt liknat olika slags smärtsamma upplevelser – det är klokt att inte driva en analogi alltför långt – vid i det ena fallet det långsamma botandet av en allvarlig sjukdom och det hastiga botandet genom en kirurgisk operation i det andra fallet. Operationen är hemsk att genomgå, men när den väl är utförd, borde också besväret vara över. En långsam bot kan som

helhet betraktad rentav innebära ett svårare, över många år utdraget lidande. Vi måste nog anse hemiska portioner karma såsom karmiska kirurgiska operationer. Med de döda hyser vi inte medkänsla, i den vanliga bemärkelsen av ordet ”medkänsla”, eftersom vi vet att de nu har det mycket bättre än förut. Med de närmast efterlevande, som sörjer sin förlust, har vi givetvis medkänsla. Men låt oss också i dessa fall rätta det misstag som får människor att känna fasa för dessa ting och inget dem tron att gud inte längre kan vara god, eftersom han tillåter dem att ske. Upplevelserna är förvisso hemiska, men händelsernas resultat är utan undantag goda.

Vi måste höja oss ovan de personliga betraktelsesätten för att se hur allt samverkar för det goda och hur livet hos andra banar sig väg genom karmas labyrint ända fram till det eviga. Chohanen säger att vi måste läsa det större ord livet är, anlägga den vidare synen på vad livet är. När vi gör detta, skall vi aldrig dela in människor på det mindre sättet. Vi skall till exempel inte tänka på religiösa människor bara som statskyrkliga och frikyrkliga utan som troende. Likaså skall vi tänka på politiker inte bara som höger- eller vänstermänniskor. Vi skall ha en vidare syn och se på våra medmänniskor såsom tanke-, kärleks- eller viljemänniskor allt enligt det slag av mänsklig medvetenhetsaktivitet som härskar i deras liv. Vi skall känneteckna dem enligt deras stråle, och när vi antar detta djupare sätt att dela in människorna, kommer vi verklighetens innersta närmare och finner vi att vi kan förstå livet bättre.

Det är mycket svårt att fullt förstå alla de olika typerna, men vi bör försöka göra det. Adepten förstår helt och fullt och hyser sympati med varje möjlig typ, men det skall en adept till för att göra detta. Vår plikt är att försöka. Hur omöjligt den andres betraktelsesätt än synes vara, måste man likväl söka förstå det. Detta betyder icke det ringaste att man måste antaga hans synsätt. Vi har lika stor rätt till vår egen uppfattning som den andre har till sin, men han har också lika stor rätt till sin ståndpunkt som vi till vår. En människa, som kan känna sympati med dem som alldeles och i grunden har en annan åsikt än hon själv, har redan tagit ett stort kliv mot att förstå åtminstone en del av den värld hon lever i.

Det är tydligt och klart att det Mästaren här uttalar är en bestämd befallning åt lärjungen – vi måste lära oss att förstå varje slags människa så fullt vi kan och bruka vårt inflytande så ofta vi förmår, och så snart vi kan på något sätt få människor upp ur sina inkörda hjulspår, är det gott att göra detta. Man skall dock alltid göra det med förståelse, ty ibland kanske vi inte kan få människan ifråga upp ur hjulspåret på vår sida. Det kan faktiskt hända att vi genom det vi lär henne driver henne in i ett mindre önskvärt tillstånd. Jag vet att dylikt har skett.

De hos vilka minnet sträcker sig tillbaka till den äldre teosofiska litteraturen, torde erinra sig att denna inte var särdeles välvilligt inställd till kyrkan. Madame Blavatsky själv var en smula otålig med den renläriga framställningen av religionen. Hon hade tydligen sett åtskilligt av den okunniga religiösa trons inskränkande verkan på människornas förnuft och själliv, och ibland gick hon till ganska häftiga angrepp på de trångsynta religiösa trossatser som lärdes. Hon gjorde sig nog inte alltid besväret att upplysa folk om att det fanns en annan och högre sida av hela saken. Hon var den svurna fienden till vidskepelse av vad slag det vara månne och var angelägnare om att rycka folk upp ur sina vidskepelse än att ge dem något annat i stället. Dessa människor behövde nog just denna uppräckning och drastiska behandling. De kunde nog inte heller genast ha införts i vårt sätt att se på livet.

Jag kände dr Besant på den tid, då hennes angrepp på kristendomen var ännu mer bitande än madame Blavatskys. Hon brukade tala till stora skaror av fritänkare i Vetenskapssalen i London. När någon kristen lekman eller präst var närvarande och försvarade renlärigheten, var det intressant att lyssna på henne, ty hon var nog den tidens främsta debattör. Jag hörde henne debattera både innan och sedan hon anslutit sig till teosofin. Den teosofiska debatten var mycket mildare än den tidigare men inte alls lika intressant. Hon påpekade motståndarsidans svaga argument mycket milt och vänligt och avstod så mycket som möjligt från obekväma frågor av hänsyn till motståndarens känslor. När jag först hörde henne debattera, gjorde hon fullaste bruk av sitt övertag. Därigenom blev debatten så mycket mer intressant,

men knappast på något angenämt sätt för hennes motpart.

Hennes förmåga är lika stor i dag, men hon använder den så mycket skonsammare att man i debatter inte ser den i tillnärmelsevis samma omfattning. Hon har numera det som hon på sin fritänkartid kanske inte hade, denna förmåga att förstå envar. Hon äger denna högst underbara makt, men hon har förvärvat den med bestämt arbete. Hon har vuxit in i den genom att förmå sig att förstå andra och genom att tänka sig i deras ställe. På sin fritänkartid, när jag först hörde henne debattera, tänkte hon sig säkerligen inte i motståndarens ställe. Denne förvandlade hon ibland med sina angrepps felfria logik och våldsamhet till en stammende idiot.

Den som vill förstå alla, som vill fullt ut lära denna vidare syn på livet, måste även leva sig in i de lägre rikena, måste förstå naturen såsom helhet så långt han förmår. Han måste förvärva en medkännande inställning till de stora devaerna, naturandarna, trädens och landsbygdens andar. Vi synes ha mistat denna i dessa våra moderna civilisationer, även om vi här och där finner en skald, en författare eller en konstnär, som äger den. Emedan Ruskin och Turner ägde den, kunde de skriva och måla såsom de gjorde.

I det gamla Grekland såg vi på tingen mycket annorlunda än som folk numera betraktar dem. Allt i naturen betydde mycket mer för oss då än det gör i dessa dagar utom för det fåtal som är konstnärer. Vi tänkte mindre på pengar och affärer, och vi njöt mer av naturen. Det är gott att förstå ett dylikt synsätt. Genom att utveckla det lägre intellektet och skärpa det i affärer och livets praktiska göromål har våra nutida raser mistat väldigt mycket, ehuru de otvivelaktigt också vunnit mycket – förmågan att samtidigt ombesörja många stora saker och även att koncentrera uppmärksamheten under ytterst svåra förhållanden, mitt i civilisationens buller och oväsen, jäkt och stress. Vi hade ingenting av detta i gamla Grekland. Vi kunde inte resa så snabbt, men när vi reste, såg vi så mycket mera.

Jag tycker att vi borde försöka återförvärva det gamla betraktelsesättet i någon mån genom att leva oss in i det liv, den härlighet och skönhet som världen omkring oss äger. De miljöer, människan formar sig i dessa tider, är sällan sköna, men i de dagar, då människor förstod naturen bättre, förstörde de hennes former inte tillnärmelsevis lika mycket. Grekerna kunde bygga tempel, som inte var malplacerade i naturens skönaste omgivningar. Törhända också vi skall lära oss att förena skönhet med nytta. Till exempel skulle vi kunna lära oss att uppföra en byggnad liknande en katedral att användas som fabrik. Innan vi kommer dit, må vi betänka att det är en av vår civilisations svagheter att den inte känner sig in i naturen i alla hennes djupare aspekter, så att vi behöver kultiveras för att förvärva det som grekerna hade medfött – sympati med naturen. När man läser Ruskins *Queen of the Air*, börjar man förstå en smula därav.

Låt oss försöka göra ett allsidigt framåtskridande. Vi har alla i det förflutna levat i raser, som gjorde skönheten till sin främsta påverkan – som hade frihet från jäkt och vidd i synen på livet. Vi har därför allt detta i det högre jaget. Vårt nuvarande liv slår i mångt och mycket ner detta, men det behövs blott att vi vädjar till det, och det skall bryta igenom den mur vi rest emot det. Detta kan vi göra, och det är värt att göra det, om så bara från en självisk utgångspunkt, ty vi borde då kunna njuta av livet i långt fullare drag.

Det finns somliga människor, som känner disharmoni med naturen, som säger att vi är omgivna av ”onda inflytanden” och att världen är full av skorpioner, ormar och tigrar. Det finns ingen inneboende ondska hos en orm, en skorpion eller en bålgeting, men de är alla ytterst lättretade och helt och hållet – som vi torde säga, om de vore människor – utan skrupler ifråga om de metoder de brukar. De helt enkelt rusar åstad och biter eller sticker den som råkar stå i vägen för dem, om de råkar vara litet retade. Men man kan inte kalla dem elaka varelser, eftersom de inte gör detta av illvilja. De är mycket fulla av liv, så de störtar fram och skadar den som råkar komma i deras väg.

Detsamma gäller de emotionala och eteriska regionerna. Det finns många slags lägre naturväsen, som inte är elaka, inte söker göra ont, men likväl är mycket obehagliga att ha att göra med – varelser man bör undvika. Lyckligtvis är det lättare att undvika dylika väsen i emotio-

nalvärlden än i fysiska världen, emedan i den förstnämnda världen en stark vilja är tillräcklig för den människa som önskar driva dem undan. Varelses av detta slag drar fördel av en, om man blottar sig för deras påverkan. Som jag förklarar, blir många av dem förtjusta, när de träffar på en människa, som råkat in i ett vredesutbrott. De bryr sig icke det ringaste om varför hon är arg – jag är inte alls säker på att de vet att det handlar om en människa – men när de finner en virvelstorm av livliga, grova vibrationer, som råkar passa dem, dyker de in i den, njuter av den, stimulerar den och förstärker den på alla möjliga sätt.

Grymhetsvibrationer är vad somliga av dessa varelser storligen njuter av, och de är utan tvivel ivriga att kasta sig över den som är hemfallen åt denna last och egga honom till ännu värre grymhet än han själv någonsin skulle ha tänkt ut. Om man låter vrede få makt över sig, kan man ju göra och säga allt möjligt, som man annars icke det ringaste hade velat göra eller säga. Detsamma gäller grymhet och förvisso även svartsjuka, avund och hat. När en människa rusar in i någon av dessa lidelser, är det som om emotionalkroppen plötsligt kom till liv och ginge i försvar, därför att den angräps av en mängd dylika väsenden. Det är mycket svårt för oss att alls känna oss vänligt stämde mot dem. Vi tänker naturligtvis på den inverkan de utövar på oss. Den är likväl bara den stackars varelsens sätt att roa sig efter sitt sinne. Detta är emellertid ingen ursäkt för oss låta den få makt över oss. Vi borde ha höjt oss över den. Men vi måste minnas att alla dylika intensifieringar faktiskt sker och att vi, när vi studerar våra medmänniskor, ständigt måste taga dem med i beräkningen.

Omkring oss är väldiga krafter i rörelse, krafter om vilka de flesta människor har blott en svag aning. Vi vet det alla på ett mycket allmänt sätt. Vi vet att sådana krafter som den allmänna opinionen övar sitt tryck på oss utan att vi känner det, men vi inser kanske inte riktigt utvecklingslagens enorma styrka och de många och olika sätt, på vilka den verkar på oss alla. Gud döljer sig i materien, men Han är inte död emedan Han döljer sig däri. Hela tiden träffar Hans verksamheter, Hans krafter alla Hans varelser. När de starkt påverkar en människa, rör de upp henne, och då blir det liksom när en vattenpöl röres om. Då sätts allt vatten i rörelse, och vad som än finns i det föres upp till ytan. Pölen kan därigenom för en stund bli mycket grumlig, men man får då också veta vad som låg på dess botten. Det är bättre att vattnet röres om, även om det är dy däri, än att låta det ligga stilla och bli hopplöst skämt. Dylika störningar, som ingår i det gudomliga livet, tjänar alltså ibland till att låta icke önskvärda egenskaper hos människor framträda i det yttre.

Det kan framkastas att det vore bättre för en människa att slippa en dylik omrörning, men så är det icke. Hon har för stunden blivit mer levande – på ett obehagligt sätt förvisso, men det är bättre att de obehagliga egenskaperna kommer upp på ytan. Då får hon vetskap om dem, och hennes vänner, som då också ser dem, kan hjälpa henne. I annat fall hade de kanske förblivit okända och kunnat få riktigt dålig verkan, när ett tillfälle för dem att röras upp senare yppades. Ibland är det således den gudomliga kraften själv, som frambringar synbarligen önskade verksamheter. Vi kan vara mycket vissa om att gud, som gör alla ting, gör alla ting goda. Han vet vad han gör, och när han rör upp något slags dålig materia, är det för att den skall kastas ut, ehuru detta, vid den tid det sker, icke alltid ter sig så gott eller hoppingivande för evolutionen. Vi måste ständigt hålla i minnet att varje människa vi ser står på sitt steg i evolutionens trappa, varför det som för en är något mycket gott och rent av nödvändigt, är just det som för en annan vore skadligt. Vi måste iakttaga och lära oss att visa fullkomlig oväld och icke döma i hastigt mod, vad som än sker. Allt som lever finns i Logos och är alldeles avgjort del av Hans liv, varav följer att alla dessa ting egentligen är aspekter och uttryck av Honom. Sålunda har vi frändskap med alla dessa yttringar och en plikt att fylla gentemot dem. Vi har kanske tillfällen att hjälpa en men icke en annan. Vi måste taga emot det som kommer oss till del att göra.

10. Lär att förnuftigt skåda in i människornas hjärta.

Studera människornas hjärta, så att du får lära känna den värld du lever i och skall bli delaktig av.

I denna regel används ordet ”hjärta” i symbolisk mening. Vi måste så långt vi förmår skåda in i människans hela natur, icke endast i hennes känslor, vilka vanligen menas med ”hjärtat”, utan även i hennes tankegångar. Vi uppfordras att söka förstå henne på djupet, och för att göra detta måste vi söka efter det högre jagets yttring hos henne.

När vi ser människor i vår omgivning handla på sätt som skiljer sig från vårt eget, utbrister vi ofta: ”Vad var det som fick honom att göra något sådant?” Vi skulle inte kunna föreställa oss att själva göra just detta under några som helst omständigheter, och vi kan inte inse varför vår medmänniska skulle göra det. De flesta av oss har sedan länge låtit sådana gåtor vara, eftersom de synes hart när omöjliga att förstå. Jag kan till exempel inte förstå varför stora människomassor vill gå att se en boxningsmatch. Jag kan icke inse vad det är för intressant med den, då den för mig bara är en uppvisning i brutalitet. Om det vore en penningfråga, skulle jag snarare betala för att slippa se den. Om jag noga tänker över saken och söker förnuftsgrunderna för det, finner jag att boxningsmatchen övar en sådan dragningskraft kanske därför att den är en uppvisning i skicklighet – av ett visst brutalt och lågtstående slag, men skicklighet är det likafullt – och kanske handlar det även om mod och uthållighet.

Likaledes står skaror av folk i gathörnen, gapskrattar och talar med grova och hessa röster. Vad slags nöje de får ut av det förstår jag icke det ringaste. Ändå har vi dem där, och det rör sig om många människor, som vi bör söka förstå åtminstone något.

Människor gör alla slags konstigheter. Somliga blir utom sig av svartsjuka utan någon särskild orsak. Andra kan man se starkt påverkas av vad någon annan sagt om dem. Man brukar förnuft och säger till dem att det inte har någon som helst betydelse vad andra säger, eftersom det inte skadar dem. Men faktum kvarstår att de är mycket djupt och allvarligt påverkade. Vi borde i någon mån förstå varför, om vi kan. Jag medger nog att detta i många fall är uteslutet. Likväl är det alldeles tydligt vår plikt att söka förstå våra medmänniskor.

Somliga säger att det icke är något intressant studium. Det är nog ointressant för oss personligen, om det är så vi tänker på det, men det är intressant ur det större perspektivet. Om vi tror oss om att ha kommit litet längre i utvecklingen än dessa människor, är det alldeles klart vår plikt att hjälpa dem, men om vi inte förstår dem blir vår hjälp fåfäng. Visserligen är det som fångar dessa människors intresse ingenting som intresserar oss, men detta är blott ett tecken på att vi vuxit en smula i fråga om själens ålder. Själen växer och människor blir förnuftigare, allt medan de skrider framåt.

Små barn gör allt möjligt som vi inte kan förstå. Pojkar och flickor i tretton- eller fjortonårsåldern har bevekelsegrunder, som ligger något närmare våra, men ändå vet vi inte varför de gör det de gör. Vi måste gå tillbaka till vår egen ungdom, innan vi kan inse vad det är de sysslar med och hur de uppfattar saker och ting. Det är alltid svårt, det vet jag, eftersom jag då och då haft mycket att göra med barn och ungdomar. Om man lägger fram en tanke för dem på ett visst sätt, i hopp om att de kanske uppfattar den som man själv gör, händer det ibland att de gör det. Men ofta närmar de sig den ur en helt annan synvinkel och tar ställning till den på grunder, som vi aldrig skulle ha tänkt på. Ibland kan man bli klar över vad de syftar på, men ibland inte. Skollärare och andra, som har mycket med pojkar och flickor att göra, borde möda sig med att söka förstå deras egendomliga tanke- och känslöbanor, ty då löper de nog mindre risk att stöta sig med unga människor.

Detta är ett ytterlighetsfall, men man måste göra detsamma med vuxna i ens omgivning. Om man önskar hjälpa dem, måste man försöka tänka sig i deras ställe. Detta är vad som menas med att skåda förnuftigt in i människornas hjärta. De har sina fördomar och vi har våra. Det är högst sannolikt att fördomarna skiljer sig åt i vissa avseenden, så att man måste söka finna den andres utgångspunkt och taga hänsyn till den. Sträva att finna hur han kommit fram till sin ståndpunkt och varför hans särskilda fördom finns, så kanske ni kan hjälpa honom att övervinna den!

Fördom är sannerligen något svärfångat. Den är så stark och så allmänt ingrodd att människan inte vet att den finns där. Hon tror inte att hon behöver någon hjälp, och det är därför

ofta svårt att ge dylik utan att såra henne. Likväl är det en människa till mycket stort gagn, om hon kan på något sätt bli av med sin fördom. För att lyckas i detta arbete och göra det skickligt måste man finna varför människan ifråga tycker si eller så och hur denna fördom uppstått. Ens egen fördom i saken måste man bestämt sätta åsido, ty annars endast drar man henne från den ena felaktiga åsikten till den andra.

De flesta orsaker till människors underliga intressen uppstår i deras emotionalkropp. Mentalkroppen är blott i begynnelsen av sin utveckling. Att det så förhåller sig kan man se i alla de fenomen som omger oss i mentalvärlden efter döden. När en människa, som är något längre utvecklad än genomsnittet, övergått till emotionalvärlden, är hon fullt i stånd att förnuftigt deltaga i livet sådant det levs i denna värld, ehuru somliga gör det och andra inte, och åter andra snart får emotionalkroppens materia omskiktad och därigenom blir mycket begränsade i sin förmåga. Emotionalkroppen har sina förmågor väl utvecklade, de är redo att brukas, ehuru många människor icke vet vad de bör göra och hur de bör bruka dem. När de, som något studerat dessa ting, övergår till emotionalvärlden, finner de sig leva i ett hölje, som låter dem komma till ett fullare uttryck än fysiska kroppen gjorde, men när de senare når den himmelska världen, mentalvärlden, är detta i allmänhet ej fallet.

Där finner vi dem vanligen arbeta *inuti* mentalkroppen och så till den grad inestängda i denna att den egentligen är mera ett skal för dem än ett uttryck för deras liv. Detta är vad som menas med allt det som är så kraftigt utsagt i de äldre böckerna om att människorna i den himmelska världen är avstängda från alla de andra. Det talas ofta om detta slags tillvaro, som om den vore en avskild del av mentalvärlden. Så är det inte, men varje människa har slutit sig inom sitt eget skal och deltar således inte i mentalvärldens liv över huvud taget, hon rör sig inte fritt i denna värld och umgås inte med andra människor, såsom hon gör i emotionalvärlden. De enda öppningar i hennes skal, genom vilka livet utanför kan nå henne, är de fönster hon själv gjort sig genom att utveckla sin mentalkropp i vissa avseenden. Allt det, människan gjort med sin mentalkropp, öppnar henne för mentala inflytanden. Vad detta än är, kommer hon att skörda resultatet under sitt himmelska liv, och hon kan i viss utsträckning meddela sig med yttervärlden därigenom. Men den inverkan, hon kan utöva på denna världens invånare, är på det hela taget så mycket mindre än den som dessa kan utöva på henne, ty det är ofta bara genom mycket trånga kanaler, som hon alls kan uttrycka sig i denna värld.

Just detta faktum, vilket vi i det tidiga skedet av vårt teosofiska studium länge inte förstod, visar att genomsnittsmänniskans mentalkropp bara är delvis utvecklad. När vi betraktar yttringarna här nere i fysiska världen, finner vi att detta gäller även här. Envar har nog erfarit dessa begränsningar hos andra. Vi kan finna dem hos oss själva, om vi vill, men vi ser dem hellre hos andra än hos oss själva. När ni talar med obekanta om teosofi, till exempel, finner ni att somliga av dem ivrigt tar emot det, medan andra inte vet vad ni talar om. Dessa lyssnar på vad ni har att säga och säger, ”Jaja”, men det är tydligt att de icke är intresserade. Den vanliga orsaken till denna skillnad mellan människor är att somliga av dem träffat på detta slags ideer i tidigare liv, medan andra inte har det. Vi kan nog med rätta antaga att alla människor, som varit civiliserade i några tusen år, säkerligen mött dessa ideer i tidigare liv. Den som levat ett liv i gamla Indien eller gamla Egypten eller var en tillräckligt aktad medborgare för att invigas i mysterierna i Grekland eller Rom, har redan kommit i viss beröring med dessa ideer. Några har ägnat ämnet ett djupare studium och har därigenom utvecklat den del av mentalkroppen som är förmögen att tänka dylika ideer. Andra kan inte förstå och bryr sig heller inte om att söka förstå. Allt de önskar är att leva ett gott liv, som de uttrycker det. Utöver att betjäna dessa grövre och lägre begär har de intet gagn av sin hjärna. Om man lyckades förmå dem att läsa en sida i en bok om teosofi, skulle de efteråt inte minnas något av det.

Hjärnan måste utbildas i det avseende vi vill att den skall arbeta, och det är precis vad vi gör i teosofin. De människor, som börjar ägna sig åt detta studium med lätthet och iver, gör detta dels eftersom det besvarar många frågor de redan burit på, dels eftersom de i viss ut-

sträckning tänkt i dylika banor i tidigare liv. Deras hjärna är redan öppnad vad denna del av den beträffar. För den, vilkens hjärna ännu inte alls är öppnad, är det ett mycket hårt arbete att söka förstå teosofin vad gäller dennas filosofiska del. Man ger honom en enkel förklaring, och han tillgodogör sig sannolikt blott ett fåtal av de allmänna ideerna. Faktum är att människorna behöver åtskillig förberedelse. Genomsnittsmänniskan kan inte finna något av värde i det. När jag säger detta, menar jag inte något som har med att göra om hon är klipsk eller dum, utan blott och bart faktum att hon inte är bekant med denna tankegång. Hon behöver åtskillig förberedelse. Denna får hon för det mesta genom religionen, och det är i religionen hon gradvis bör skolas. En fullt utvecklad religion bör kunna tillgodose alla klasser av människor. Alla religioner gör också detta i början, men allteftersom tiden går, förlorar några av dem en viss del och andra en annan, och ibland stelnar de i icke önskvärda former.

Om vi skall söka förstå människorna, måste vi minnas att de till viss del är utvecklade, till annan del outvecklade. Vi måste minnas att mentalkroppen ännu inte är fullt utvecklad och att därför nödvändigtvis kausalkroppen, som är av ännu högre slag, är ännu mindre utvecklad, så att den hos de lägre klasserna knappast alls fungerar. Somliga människor, som studerat teosofi och således förstått åtskilligt om livet och utvecklat sin mentalmedvetenhet i detta avseende, är benägna att vila på sina lagrar och anse sig ha gjort allt nödvändigt för det mentalas utveckling. Men ofta är detta icke fallet och måste de förr eller senare företaga sig något slags intellektuellt arbete eller mental skolning.

Vad vi skulle vilja studera hos varje människa är hur själen arbetar, men det är inte alla som ger oss det tillfället, och detta är något vi måste ha i åtanke i vår strävan att förstå. Å andra sidan måste vi alltid förvänta oss det högsta av varje människa. Vi måste tillitsfullt antaga att hon gör det vi anser att hon borde göra, ty att vi har denna mentala inställning hjälper henne mycket att göra det. Någon har till exempel blivit inblandad i skumma förhållanden men bemöts hederligt och får sig därmed visat att man förväntar sig hederlighet av honom, och då motsvarar han faktiskt denna förväntan. Dyligt kan man gång på gång erfaras. Om vi däremot bemöter honom misstänksamt, kommer han nog snart att motsvara denna misstanke. Likväl får man inte vänta sig för mycket av människor. Vi bör utgå ifrån att de gör sitt bästa och bör försöka med vårt tänkande hjälpa dem att göra det, men när de misslyckas, får vi inte bli otåliga eller arga på dem, eftersom evolutionen är en långsam process och en människa kan framvisa bara så mycket hon utvecklat.

Det är alltid meningslöst att känna förargelse över att någon inte håller vårt mått. Vi bör inte klandra en människa för att hon är den hon är, för att hon nått det utvecklingsstadium hon nått. När en människa nått ett högre utvecklingsstadium och sedan misslyckas på något sätt, kanske man känner: "Det där var tråkigt, eftersom hon vet mycket bättre än så", men det finns ingen anledning att förarga sig. Visst skall vi tänka det bästa om våra medmänniskor och alltid försöka hjälpa dem att höja sig till det bästa de har inom sig, men vi måste också ta det filosofiskt, om de misslyckas med detta. Vi får inte visa förargelse eller otålighet utan bara försöka hjälpa dem där de står. Detta är nog den läxa vi skall lära, när vi tillsägs att skåda in i människors hjärta och söka förstå dem.

Härnäst kommer en lång anmärkning av Mästaren Hilarion. Det är av fördel att studera den stycke för stycke. Han säger:

Från en fullkomligt opersonlig synpunkt, annars blir ditt synsätt färgat. Alltså måste man först förstå opersonligheten.

Vi talar allmänt om att vara opersonlig, när vi menar att vara rättvis eller balanserad, när vi i vårt omdöme eller beslut inte blandar in vårt tyckande för eller emot, när vi handlar liksom en domare på domarsätet. Men Mästaren menar mer än detta. Han anser opersonlighet betyda det tillstånd, vari personligheten för tillfället är helt övervunnen, så att vi i det personliga livet icke endast betraktar allt med fullkomlig opartiskhet utan även ser på tingen från det högre jagets synpunkt. Detta är mycket svårare att uppnå; att göra det fullt ut skulle betyda att ha

fullt utvecklat kausalkroppen. Männsligheten i allmänhet är alltså i färd med att utveckla mentalkroppen, som ju är lägre än kausalkroppen. De som studerar esoteriken försöker göra något mer än detta, men ännu så länge är det förhållandevis få av dem som kan använda kausalkroppen någotsånär säkert. I början måste den studerande därför resonera sig fram till vad själens syn på saken torde vara och sedan följa den och därvid utesluta allt annat.

Det är svårt att vara opersonlig. Om det uppstår ett gräl mellan två, varav den ene är en personlig vän, som man känner väl, medan den andre är obekant, är mänskligt sett en viss partiskhet till vännens förmån så gott som oundviklig. Grunden till denna partiskhet är ganska god – man känner denna människa bättre, och ju mer man känner henne, desto bättre förstår man henne och desto större hänsyn visar man henne.

Vi kan knappast undgå att vara en smula partiska till en väns förmån. Vi inser nog inte alltid hur mycket vi är varelser präglade av omständigheter och omgivning. Vi råkar vara födda i en viss förort till en viss storstad. Vi växte upp i en viss liten krets av människor. Ur denna krets valde vi några vänner. Sedan flyttade vi kanske till en annan stad eller landsända och fick där nya vänner, men i början beror de vänskapsband vi knyter vanligen på var vi råkar befinna oss. Om vi hade varit födda i en annan stad eller förort eller på landsbygden, skulle vi nog ha haft helt andra vänner.

Det händer ibland att en man och en kvinna, som vuxit upp i samma omgivning, förälskar sig i varandra och ingår äktenskap. De kan inte förstå att de, om de hade råkat födas och växa upp fjärran från varandra, sannolikt skulle ha hyst samma slags känslor för en annan partner. Det ligger mycket i den fysiska närheten. Jag vet att också karma spelar in i många fall, men dessa förhållanden är ofta resultat av närheten. Vi påverkas starkt av vår mänskliga omgivning såväl som den av annat slag. Därför är det svårt att utföra denna forskning i andra människors hjärta och slutligen i vårt eget.

Vi har för vana att tänka på allt så som det råkar påverka oss. Många är oförmögna att anamma det vidare betraktelsesättet och se hur ett skeende påverkar nationen såsom helhet. Vi har gott om exempel på detta i våra dagar, när nästan alla har rösträtt. Stora mängder människor kan tänka bara på hur valresultatet troligen påverkar dem personligen. De synes oförmögna att förstå att de har en plikt gentemot det allmänna. Det är inte så att de avsiktligt sätter tanken på sig själva före tanken på det gemensamma bästa, utan det har aldrig fallit dem in att det finns ett vidare sätt att se på saken.

Det finns tre sätt, varpå själen kan ha utvecklats och kan påverka vårt liv, såsom jag tidigare förklarat. Ett av dessa tre är det som tillämpas av världens stora vetenskapsmän och forskare, vilka utvecklat icke endast det lägre mentala utan även till avsevärd del det högre mentala, så att åtskilligt av dettas mer abstrakta tänkande, dess underbara, allsidiga sätt att tänka, tränger ner i deras tankar, ehuru de måhända ej kan uttrycka det i skrift. De som känner en dragning till detta sätt, kommer att genomgå ett stadium, där de är stora vetenskapsmän eller filosofer. Utvecklandet av buddhi kommer för dessa mycket senare.

Ett annat sätt är genom de högre känslorna. Genom sådana känslor som stark tillgivenhet, hängivenhet eller medkänsla är det möjligt att i hög grad väcka buddhiprincipen utan att särskilt utveckla den mellanliggande kausalkroppen, likväl icke utan att påverka den, eftersom all utveckling av buddhi mycket starkt återverkar på det kausala. Det arbetssätt, de flesta av våra studerande använder består i att bruka de högre känslorna och genom dessa påverka buddhi-höljet. Jag menar inte att de redan är i färd med att utveckla ett sådant buddhihölje som de kan beständigt leva i. Det vore något ytterst önskvärt, men det ligger nog bortom de flestas möjlighet än så länge. Men användandet av de högre känslorna framkallar otvivelaktigt vibrationer i buddhimaterien. Det väcker det ännu icke formade buddhihöljet, så att många av dettas vibrationer kommer ner i och stimulerar människans emotionalkropp. Sålunda kan man röna ganska mycken påverkan från buddhivärlden, innan det motsvarande höljet alls är fullt utvecklat.

Det finns även ett tredje och mindre känt sätt. Att använda detta består i att väcka viljan till

aktivitet. Liksom emotionalkroppen reagerar på buddhi och den lägre mentalkroppen på den högre mentalkroppen eller kausalkroppen, så reagerar den fysiska kroppen i viss mån på den nirvåniska. Jag vet sannerligen mycket litet om hur detta sker. Det sätt, de flesta av våra studerande tillämpar, är dock det genom hängivenhet för Mästarna och djup medkänsla med våra medmänniskor.

Intelligensen är oväldig; ingen människa är din fiende, ingen människa är din vän. Alla är jämväl dina lärare. Din fiende blir ett mysterium, som måste lösas, även om tidsåldrar åtgår därtill, ty människan måste förstås.

Om ni har vänner, kan ni sannerligen vara mycket tacksamma, men i detta särskilda ärende betraktar ni dem opersonligt, liksom från ovan, och säger: ”Dessa är mina vänner. Varför har vi såsom själar förts samman?” Sedan kommer ni nog att finna antingen att det råder stora likheter mellan er själva och de andra eller att ni alla kompletterar varandra – ni passar väl ihop i era vibrationer och utgör sålunda en tillfredsställande helhet.

På samma sätt är från den opartiska synpunkten betraktad ingen människa ens fiende. Om någon dåraktigt ger sig själv den ställningen, säger man: ”Varför gör han detta? Han skulle inte hysa dessa känslor mot mig, såvida inte jag själv någon gång i det förflutna gav honom anledning till det. Låt se om jag kan klarlägga orsaken och om det finns något sätt på vilket hans inställning kan ändras.”

Din vän blir en del av dig själv, en utvidgning av dig själv, en svårlöst gåta. Blott ett är svårare att veta – ditt eget hjärta. Icke förrän personlighetens band lossats, kan detta jagets djupa mysterium börja skådas.

Hur väl man än känner en människa, också efter många års vänskap, berör man likväl något underligt lager av hennes medvetenhet. Det har sagts, och det är nog en stor sanning, att ingen människa fullständigt känner en annan, icke ens efter ett långt liv tillsammans med henne. Adepten måste veta och känna. En av de viktiga grunderna till tröst, som samröret med Mästarna ger oss, är att vi är så fullkomligt vissa om att De vet så mycket mer om oss än vad vi vet om oss själva, att De verkligen känner oss utan och innan. Vi ser fel och brister hos oss själva, och vi söker så långt vi förmår gå verksamt till rätta med dem. Men vi kanske har också andra fel och brister, som vi inte har fått syn på och som kan framträda i allvarliga nödlägen eller vid starka påfrestningar. Det är då en tröst att tänka att om dylikt finns, vet Mästaren om det och kommer förr eller senare att föra upp till ytan något som vi inte redan vet och därmed hjälpa oss att avlägsna det. De som Han drar närmare till sig i lärjungaskapets förhållande har åtminstone denna tröst, att de inte kan vara hopplöst dåliga, ehuru välgrundad blygsamhet kan få dem att ha en ganska låg uppfattning om sig själva.

På det inre framåtskridandets alla stadier måste det nödvändiga arbetet göras av oss själva och med vår egen vilja som drivkraften. Icke ens Mästaren Själv kan göra det åt oss, ehuru Han kan hjälpa oss med Sin magnetism, tillgivenhet och medkänsla och även gör detta, liksom Han hjälper med det indirekta inflytande Han övar genom sina lärjungar. Han kan hjälpa oss fram på vägen endast om vi sår en sådd, som låter Honom göra det. Vi måste rusta oss för ett dylikt tillfälle och sedan, när detta yppas, skall vi genom att fullt ut gripa det göra oss redo för nästa.

Detta förutan har Mästaren ingen rätt att hjälpa, emedan också Han står under den stora lagen för sådd och skörd, och hur villig Han än vore att lyfta oss med ens upp till adepts stadium, kan Han icke göra detta. Men att vi skall mottaga Hans ovärderliga hjälp på vägen, så snart vi gjort oss förtjänta därav, är visst och säkert, ty även Han är en vän i den vanliga bemärkelsen av ordet ”vän”. Han kan icke giva oss något vi ej förtjänat. Han kan hjälpa oss först när vi blivit ett med Honom.

Icke förrän du träder undan från det, blottar det sig i någon mån för din förståelse. Först då kan du gripa tag om det och leda det. Först då kan du bruka alla dess förmågor och låta dem göra värdig tjänst.

Det är tydligt att Mästaren här tänker på det högre jaget, jaget som i sin kausalkropp griper tag om och leder det lägre jaget. Såsom vi tidigare sett, måste allt detta fattas olika på olika stadier, aspirantens stadium eller adeptens stadium. För den förstnämnde består uppgiften i att det högre jaget i kausalkroppen skall lära sig att styra och leda personligheten här nere. För den sistnämnde består den i att monaden skall styra och leda det högre jaget. Och även när adepten har fullgjort denna sin uppgift, måste han taga sig an sin nästa, som avser det mål som är högre än själva monaden, vad nu detta kan vara, och förvandla monaden till ett fulländat uttryck för detta.

11. Betrakta med största allvar ditt eget hjärta.

12. Ty genom ditt eget hjärta kommer det enda ljus, som kan lysa in i ditt liv och göra det klart för dina ögon.

Såvida du inte igenkänner Gud inom dig, kan du aldrig finna Honom utom dig. Genom ditt eget hjärta kommer det enda ljus som kan lysa in i ditt liv och göra det klart för dina ögon. Dess framkallande kan hjälpas mycket utifrån. Själve din Mästare kan inte ge dig detta ljus, ehuru Han kan hjälpa dig att väcka det inom dig. Det måste komma inifrån, och det *är* inom dig, vare sig du vet det eller ej.

Det bör sannerligen vara en stor välsignelse och uppmuntran för oss, när vi i den teosofiska undervisningen finner så starkt framhävt att Gudomen är inom oss och att vi till vårt väsen har del däri. Vi glömmet det många gånger och tillåter oss falla bort från medvetenheten om det, så att vi för stunden ser kortsiktigt och är oförmögna att fatta vidden, djupet och härligheten av Hans plan. Människor glömmet eller kanske aldrig fått veta att de är ett med Gudomen och det endast är genom att komma allt närmare uttrycket av denna Gudom, som de någonsin kan nå verklig utveckling eller verklig lycka eller egentligen någon som helst sanning, som skall rätta till deras förhållande till världen. Det är en allmän insikt hos alla mystiker att det bara är genom den inre Guden vi kan komma i beröring med den yttre Guden. Detta har Mästaren sagt på ett annat ställe: "Om du inte kan se det inom dig, är det gagnlöst att söka det annorstädes."

KAPITEL 5

TRETTONDE REGELN

C.W.L. – På detta ställe i Del II av *Ljus på vägen* ändras reglernas numrering. Det rör sig nu inte längre om grupper av tre aforismer från den gamla handskriften, följda av en kommentar av Chohanen. Trettonde regeln, som vi nu kommit fram till, ges av Chohanen.

13. Talet erhålls först med kunskapen. Förvärva kunskapen, och du skall förvärva talet.

Mästaren Hilarions anmärkning till detta lyder:

Det är omöjligt att hjälpa andra, förrän man vunnit någon egen visshet.

Man kan studera det teosofiska systemet grundligt, undersöka det ur alla synvinklar, jämföra det med andra ideer avsedda att förklara det sakernas tillstånd vi ser i världen, nå fram till den bestämda slutsatsen att detta system är den bästa hypotes som lagts fram för världen och följaktligen godtaga det som sant. Man kan nog inte kalla detta kunskap, men det är åtminstone en fullständig och förnuftig övertygelse, enligt vilken man kan handla med visshet.

Om vi granskar den renlärliga kristna uppfattningen, inser vi genast att den står på en ostadig grund och motsäger sig själv. Även om den hävdar sig förklara allt, kan den knappast sägas kunna lägga fram en tillfredsställande teori. Det är därför många kristna är rädda för att tänka. När vi kommit till den teosofiska förklaringen av livet, inser vi däremot att vi nått fast mark. Antag att någon kommer utifrån såsom sökare. Han kanske anser några av de uttalanden, som göres i teosofin, alltför starka, direkta och bestämda och kanske frågar: "Vad har ni

för bevis för att det förhåller sig på detta sätt?” Han tvivlar väl då på några särskilda utsagors riktighet. Ingen, som fattar denna filosofi såsom ett helt, torde dock kunna förneka att den åtminstone är en teori utan inre motsägelser och att den förklarar allt, om den är sann. Detta är i många fall allt som kan fordras av vetenskapliga teorier. Vi har framför oss ett visst antal fakta. Hypotesen måste kunna förklara dessa fakta. Här har vi uppenbarligen en hypotes, som är bättre än de övriga, som bättre än de övriga förklarar allt som iakttagits. Därför godtar vi den tills vidare såsom sann.

När jag lärde känna teosofin, var jag redan präst i anglikanska kyrkan. Likväl tvivlade jag på många av de dogmer kyrkan framlagt och hade alltid avstått från att förkunna någon dogm utan i stället lärt moral och belyst den med exempel. I teosofin fann jag en förnuftig teori, och eftersom den var så förnuftig, var jag mycket villig att godtaga den. Jag hade då icke mycket till bevis, likväl även vid det laget lika mycket bevis för teosofin som vi har för mängder av fakta i astronomin. Jag hade lika mycket bevis för den som vi till exempel har för många allmänt erkända teorier i kemin eller fysiken. Vissa experiment förklaras av dessa teorier, men det finns även åtskilliga andra företeelser, som ännu inte fått sin förklaring av dem.

Nästa steg blev för mig mötet med madame Blavatsky. I samband med henne fick jag bevittna vissa skeenden, som bevisade några av hennes påståenden. Naturligtvis bevisade detta inte nödvändigtvis sanningen av allt det övriga, men mycket snart, inom tre år efter inträdet i samfundet, visste jag av egen erfarenhet om existensen av de Stora Lärare hon beskrivit. Att finna så mycken sanning var ett mycket gott bevis för sanningen av de andra utsagorna, i synnerhet som de alla passade så skönt ihop och tillsammans utgjorde ett så fulländat system.

Senare blev jag i stånd att själv undersöka många av dessa frågor, och så långt jag nått, har jag inte funnit något fel i någon av de stora sanningar hon framlade för oss. I sina böcker gav hon en väldig mängd undervisning, om vad somligt av denna innebär är jag ännu inte förmögen att tala genom direkt kunskap. Det finns även vissa uttalanden, som jag ännu inte kan förstå, men ju mer jag själv lärt, desto mer har jag insett hur mycket hon visste. Även om hon medgav att det fanns många misstag i hennes böcker, har jag därför slutat att söka dylika. I förstone, när vi stötte på något vi ej förstod, trodde vi att det var ett av dessa misstag. Senare fann vi att misstaget låg hos oss själva – vi hade inte fullt förstått. Utan tvivel finns det fel däri, och när vi vet litet mer, kommer vi nog att finna dem. Jag anar att vissa av hennes utsagor hör till denna klass, men jag antar ogärna att de gör det, förrän jag vet att det så är – man föredrar att bemöta hennes uttalanden med stor respekt.

Det är sant att vi kan tala med större övertygelse, när vi själva äger bestämd kunskap. Jag har hört detta sägas om mig själv. Människor har sagt att de funnit mitt sätt att tala övertygande. Andra, utan direkt kunskap men långt värtaligare än jag, har lagt fram dessa saker från sin egen synpunkt, och likväl har folk frågat: ”Ja, men vet *ni* det?” Jag har då svarat: ”Ja, det gör jag, men hur vet ni att jag gör det, även om jag säger er att det är så?” ”Vi vet inte”, har de svarat, ”men på något sätt märker vi, när en människa talar om det hon själv vet och när hon talar om det hon bara läst och studerat.” Det finns alla slags analogier för tanken att det är omöjligt att hjälpa andra, förrän man själv skaffat sig någon visshet. Om man skall lyfta en människa upp ur stormigt vatten, måste man själv stå på fasta land.

När en själ vet, förmedlar den sin visshet till andra själar, och dessa känner av denna visshet. Även om de här nere i fysiska världen och med sin fysiska hjärna nog inte skulle kunna förklara varför, märker de när en människa verkligen vet. Det vore omöjligt för en människa att hjälpa andra på vägen mot högre utveckling eller draga lärjungar närmare sin mästare, om hon icke själv ägde kunskap.

Denna skillnad framhävs tydligt i de teosofiska handböckerna, vilka mestadels skrevs av dr Besant. De tre första – *Människans sju principer*, *Reinkarnationen eller återfödelsen* och *Döden – och sedan?* – skrevs innan hon kunde själv se något av dessa ting. Hon insåg mycket snart att *Den hemliga läran* förvisso är en underbar bok men likväl mycket svår för genomsnittliga

läsare som studerar den och att dessa nog ej kan tillgodogöra sig ens en tiondedel av dess innehåll utan förberedelse genom något inledande studium. Därför grep hon sig verket an med den energi, som är betecknande för henne, och färdigställde några sammanfattningar för sina elever, skrev dem helt enkelt på grundvalen av sitt eget studium av boken och efter att ha ställt frågor till madame Blavatsky och antecknat svaren. Jag betvivlar att någon annan kunde ha läst *Den hemliga läran* som sådan och fått så mycket ut av den som hon fick. Hon har en underbar förmåga att sammanbinda och klargöra. Men alltmedan tiden gick och hon beredde sig att skriva den fjärde handboken, som fick titeln *Karma*, började hon själv se hur dessa ting fungerade. Sedan skrev jag *The Astral Plane* och *The Devachanic Plane*, och hon skrev den sjunde handboken, *Man and His Bodies*. Vid den tid, då hon skrev den sistnämnda, hade hon till fullo lärt att själv se. Både *Karma* och *Man and His Bodies* företer en tydlig skillnad i stil. Dessa båda handböcker visar att hon av egen erfarenhet visste vad hon talade om. I de tidigare böckerna citerade hon, och även om hon med beundransvärd skicklighet vävde in de olika citaten i texten, innehåller de tre första handböckerna åtskilligt, som inte är alldeles klart och är svårt att förstå. Hon har ofta sagt att hon skulle vilja skriva om dem, men hon är alltid i färd med att författa andra böcker och har aldrig haft tid för detta. Även har hon haft uppfattningen att de äldre böckerna är historiska dokument, som visar vad vi på detta tidiga stadium visste och icke visste.

I detta tidiga skede hade de flesta av oss en mycket ofullständig uppfattning om hur saker och ting förhåller sig, och i våra teorier fanns många luckor. Mr A. P. Sinnetts bok *De invigdes lära* var det första försöket att göra en någotsånär fullständig och ordnad framställning. Denna bok byggde helt och hållet på ett stort antal brev, som mr Sinnett erhållit genom lärjungar till Mästaren Kūthūmī. I början trodde vi att alla svaren härrörde omedelbart från Mästaren Själ, men senare fann vi att de kom, om man så får säga, från Hans kansli, från Hans följe. I dessa brev lämnades en stor mängd uppgifter, som huvudsakligen var svar på frågor, framställda av mr Sinnett. Det var på grundval av detta material, som mr Sinnett skrev sina första böcker.

Det är dr Besant, som gjort det mesta av arbetet med att framställa den teosofiska kunskapen i tabellform, som har ordnat fakta och lagt fram dem så, att vem som helst kan begripa. Denna första tid fick vi studera mycket hårdare för att fatta teosofiska sanningar. Man kan dock se skillnaden även i hennes arbete, lysande som det likväl var, vid den tid, då hon tog vägledning av böcker enbart, och senare, när hon själv såg hur det förhåller sig. Madame Blavatsky såg mycket själv, men hennes intellekt, såvitt vi kunde förstå det, ty det var ett alldeles gigantiskt intellekt, fungerade litet annorlunda än vårt. Om man kan säga det med respekt och vördnad, så var det av atlantidiskt slag, däri att det samlade tillhoppa stora mängder fakta men inte ansträngde sig särdeles med att ordna dessa. Swāmī T. Subba Row sade att *Den hemliga läran* är en hög av ädelstenar. Utom all fråga är de ädelstenar, men man måste själv ordna och rangordna dem. Själ försökte hon inte göra det åt oss, ty hon ansåg det inte alls behövligt.

Under loppet av mitt eget studium har jag upprepade gånger påträffat ideer, som var alldeles nya för mig, och antecknat dem. Därvid fattade jag dem inte direkt såsom upptäckter utan såsom ideer, som var nya för mig. Kanske flera månader eller något år senare läste jag på nytt i *De invigdes lära* eller *Den hemliga läran* och fann denna idé, som jag trodde ny, bestämt antydd i denna bok – kanske icke klart utsagd men väl antydd. Säkerligen borde vi ha kunnat sluta oss till många av de ideer vi nyss trott vara nya. Jag kan inse att dessa ideer följer av andra, och jag undrar nu hur jag kunde ha varit så enfaldig att jag inte själv slöt mig till dem. Samma slags upplevelse får man på ett slående sätt vid varje initiation; den nyckel till kunskapen som då meddelas är något fullständigt självklart. Vi säger oss då: "Vad är det jag har sysslat med, när jag icke kunde inse det själv?" Men det gör vi ej. Ingen gör det förrän han får det omtalat för sig. Vi behöver intet bevis för påståendet. Det talar för sig självt, är fullkomligt självklart. Där har vi faktum, det har stirrat oss i ansiktet hela vårt liv, och vi har aldrig sett det. Om man någonsin känt stolthet över egen intellektuell utveckling, bryts den mycket snart ner vid en dylik upplevelse.

Bara Mästarna är i stånd att *fullt ut* hjälpa någon. Deras kunskap är allsidig och når även till alla högre världar. De synes ej såsom vi behöva all den kunskap De har lagrad i sin hjärna men kan rikta en viss förmåga mot vad De än behöver veta och genom att bruka denna förmåga omedelbart få veta allt därom. Kanske Mästaren önskar en viss uppgift. Då behöver Han inte såsom vi läsa sig till den, utan riktar Sitt allseende öga på ämnet ifråga och tillgodogör Sig därmed kunskapen om det på något sätt. Detta måste nog vara innebörden av att göra sig av med okunnigheten. Det är uppenbart att man aldrig skulle kunna förvärva all kunskap på de sätt, varmed vi vinner kunskap. Det sägs klart och tydligt att den sista boja, arhaten måste befria sig från, är *avidyā* – okunnigheten. När vi frågade: ”Vad innebär detta? Och vad måste han äga kunskap om?” fick vi veta: ”Om allt i solsystemet.” Man ryggar förskräckt tillbaka, ty man har en smula erfarenhet av denna planets lägre världar, och man har även skaffat sig medvetenhet på vissa högre nivåer. Jag kan med bestämdhet säga att, även om detta är den väg, på vilken man vinner allsidig kunskap, den alltomfattande okunnigheten likväl känns alltmer tyngande, ju längre man skrider framåt. Varje gång man stiger till högre nivåer, förstår man visserligen sådant man sökt förstå men ser samtidigt allt vidare fält av egen okunnighet utbreda sig. Ju mer den studerande vinner, desto mer inser han hur mycket mer som återstår att lära och hur litet förutom detta allt det är som han tror sig ha vunnit. Även detta är endast halva svårigheten, ty varje ytterligare stigning medför ett nytt sätt att se på allt det man redan vet, varför man måste lära om allt enligt det nya synsättet.

Det är icke hoppingivande att försöka på något av de sätt vi hittills lärt oss använda. Om vi skall få den alltomfattande gudomliga kunskapen, måste det finnas något fullständigt annat sätt att fatta den, ett sätt som yppas för oss, när vi når längre. Jag tar hela denna sak filosofiskt än så länge, eftersom något annat inte är möjligt. Jag lär mig allt jag kan på de sätt som för närvarande står oss till buds, och när jag vinner nya metoder, tillämpar jag dem, men jag inser att jag därmed egentligen aldrig kommer att nå det högre målet. Det måste finnas någon helt ny metod att förvärva kunskap, och jag tror att vi får en smula ledning om vad denna kan vara från buddhimedvetenheten, som jag redan talat om. I denna behöver man inte längre samla fakta utifrån, utan man dyker in i den medvetenhet alla dessa ting äger, antingen de är mineraler, växter eller devaer, och förstår dem inifrån. Då finner man att allt detta på något sätt är en del av ens egen medvetenhet. Med detta förfarande kan man möjligen förvärva kunskapen.

När du lärt de första tjugoen reglerna och inträtt i lärandets sal med dina förmågor utvecklade och ditt sinne frigjort, då skall du finna att du i ditt inre har en källa, ur vilken talet skall stiga.

Med uttrycket ”lärandets sal” menas i början emotionalvärlden. På ett senare stadium avser Mästaren med samma uttryck troligen något betydligt högre. I det första fallet, där blott emotionala upplevelser kommer aspiranten till del, kan han lära åtskilligt i emotionalvärlden. Detta är för honom något helt och hållet nytt. Nya förmågor utvecklas och perspektiv öppnas för honom i olika riktningar, så att han blir i stånd att nalkas allt ur denna nya synvinkel. Till att börja med är det den ytterligare dimensionen. Dessutom är det förmågan att se genom varje fysiskt föremål. Vidare tolkar iakttagaren allt genom sitt emotionalhölje, och detta skiljer sig mycket från försök att uppfatta tingen genom en fysisk kropp. Det finns alltså mycket att lära och att göra i denna högre värld. Det är i denna värld vi har alla nyligen döda i sina många olika tillstånd och på sina olika stadier av utveckling, så att det främst är där man kan arbeta utanför fysiska kroppen för dem som befinner sig i svårigheter.

Senare kommer ett stadium, där människan blir fri i mentalvärlden på samma sätt som de flesta av oss är fria i emotionalvärlden, när vi lämnat den fysiska kroppen. Mästarnas lärjungar undervisas särskilt i att utveckla mentalkroppen, tills de kan använda den lika lätt som emotionalkroppen. Sedan får de lära sig att göra *māyāvīrupa*, det vill säga en tillfällig emotionalkropp, icke den emotionalkropp som naturligt är knuten till människan, utan en i emotionalvärlden tillfällig materialisation, som endast de kan göra som lärt sig att färdas i sitt mentalhölje.

Nästa stadium består i att lära sig fritt använda kausalkroppen. Då behåller människan i viss utsträckning denna sin nya medvetenhet, vilka lägre höljen hon än må bruka för tillfället. Hon kan inte använda kausalkroppens fulla förmåga genom emotional- eller mentalkroppen, ty dessa bildar en slöja, utgör en begränsning, men hon behåller likväl minnet av sin kausala erfarenhet. Om hon brutit igenom också det som fungerar som en slöja mellan emotional- och mentalkropparna, minns hon i det fysiska allt hon gjort i de högre världarna, så att hennes tillvaro blir kontinuerlig. I själva kausalkroppen är hennes medvetenhet obruten, icke endast genom sömn och vaka, utan även genom liv och död, eftersom detta är en permanent medvetenhet. När människan inträder i den närmast högre lärandets sal, buddhivärlden, får hon omedelbar bekantskap med allt som kommer för henne. Hon kan då gå in i andra och på ett annat sätt draga dem in i sig själv och därmed förstå dem till fullo.

När en människa fått sina förmågor utvecklade och sina sinnen frigjorda på dessa höga nivåer, har hon säkerligen åtskilligt hon kan uttala sig om. Samtidigt finner hon sig alltid hämmad av en allvarlig svårighet i att uttrycka sig. Hon ser och vet och kan på grund därav uttala sig betydligt mer än den människa som själv inte vet, och kan göra det mycket övertygande. Hur mycket hon än bemödar sig, hur stor framgång hon än når med vissa människor, kvarstår likväl insikten att hon icke uttrycker ens hälften av vad hon sett. Inga ord kan förmedla till en annan det som erfarits i ett rike bortom orden.

Människor som är fulla av hängivenhet höjer sig då och då till ett extatiskt tillstånd, vari de får glimtar av högre världar. Den som en gång nuddat detta tillstånd, känner omedelbart igen det i de skildringar, några kristna helgon och även hinduiska yogier försökt göra. S:ta Teresa av Ávila talar om dylika upplevelser. Även S:t Johannes av korset, S:t Franciskus av Assisi och andra nämner dem någon gång. Dessa kristna uppnådde ett tillstånd, som de beskrev i kristna ordalag, medan en teosof däremot torde beskriva dem i mer teosofiska termer. Han torde tala om detta med hänvisning till Mästarna; de kristna med hänvisning till Kristus.

Det är något stort att på detta sätt komma i beröring med verkligheten bakom fenomenen eller rättare sagt komma närmare verkligheten bortom formerna, ty en smula egen upplevelse väger långt tyngre än mycken upplysning genom hörsägen. När vi har någon egen erfarenhet, finner vi en källa inom oss, ur vilken tal flödar. Vi känner att vi har något annat att säga, något vi *måste* säga, vilket läggs på oss såsom ett uppdrag att utföra för världen och något att ge världen – då skall vi vittna om dessa härliga verkligheter. Mästaren säger: när man själv lärt känna dessa ting, skall man finna att man i sitt inre har en källa, ur vilken talet skall stiga. För att uttrycka det i kristna ordalag känner man att man måste och bör tala om de stora ting Herren har utträttat för en.

Man önskar inte truga sina upplevelser på andra utan urskillning, men man har ändå uppfattningen att de som verkligen har egen omedelbar kunskap av vad slag det vara må, alltid borde vara villiga att vittna om denna. De som personligen sett och mött någon av de stora Mästarna och har hågkomst därav, borde, tycker jag, alltid vara villiga att vittna om detta faktum, ty omvärlden är ständigt böjd att säga, när den hör talas om dylika händelser: "Är det då någon, som har sett dessa stora Väsen?" Jag vill inte förringa idén om Mästarna genom att framföra den inför dem som inte kan förstå den, men om några dylika, också vid en offentlig sammankomst, frågar: "Har ni sett någon av dessa stora Mästare?" svarar jag: "Ja, det har jag, men det är inte något jag vill dryfta vid en offentlig sammankomst." Det är ganska sannolikt att vid ett dylikt möte några av åhörarna skulle håna själva idén, och även om de inget sade, kunde de vara misstroga. Inget av detta gör visserligen den ringaste skillnad för Mästarna Själva, men det är bara rätt och riktigt att vi minns att det gör en stor skillnad för den som hädat. Den som hånar stora människor såsom dessa, bereder sig själv en särskilt dålig skörd. Det har jag sett upprepade gånger. Om det alltså synes som vore vi förtegnade om dessa ting, är vårt verkliga skäl för att göra detta icke endast vår naturliga motvilja mot att utlämna namn, som för oss är heliga, till de okunnigas och dåraktigas löje, utan även vår omtanke om de

okunniga och dåraktiga själva, för att de inte skall ådraga sig mycket obehagliga upplevelser i framtiden. Jag kan inte ge en grundlig förklaring av detta, men jag vet att det är så. Jag har sett det om och om igen, alldeles för ofta för att det skall röra sig om blotta tillfälligheter eller något slags slumpartade händelser.

Ingen människa har rätt att håna någon religionsförkunnare. Det kan vara att hon inte tror på honom eller anser det inte vara hennes plikt att följa honom, men åtminstone bör en fin-känslig människa aldrig någonsin förlöjliga en annans religiösa tro. Den som gör detta, gör orätt allmänt och principiellt sett, och det oavsett förkunnelsens natur.

Det är nog bäst att utfärda en allmän varning åt alla håll och kanter att inte lägga sig till med en hånfull inställning till något vad det vara må, ty det kan alltid finnas något smul av sanning även i det som för oss synes otroligt och obegripligt. Varje verkan – också vidskepelse – har en orsak, och även om den i sin nuvarande gestalt ter sig löjlig, finner vi, om vi härleder den till sitt ursprung, att den i begynnelsen innehöll någon sanning och att det ligger någon bakom den alltjämt.

Efter den trettonde regeln kan jag icke tillägga fler ord till det redan skrivna.

Mästaren Hilarion menar att de anmärkningar, den venetianske Chohanen gjort, omfattar allt han anser tryggt att yppa. Han avslutar sedan sina anmärkningar med orden:

Min frid giver jag eder. △

Dessa anmärkningar är skrivna endast för dem jag giver min frid, dem som kan läsa vad jag skrivit med såväl det inre som det yttre sinnet.

”Min frid giver jag eder” kan först Mästaren uttala och då endast till de lärjungar som är liksom Han själv eller till andra som uppnått buddhistadiet och är ett med Honom i kraft av att ha förvärvat denna medvetenhet.

Antag att människor hälsar varandra på detta sätt: ”Frid vare med eder” och svaret ”Och med eder vare frid”. Vad är det då de ger varandra? Vi kan föreställa oss att de står på samma stadium och att det från envar av dem utgår en stark önskan eller tanke om frid till de andra. Det vore en verklig gåva, ett alldeles bestämd materiellt ting. Men detta sker också varje gång man sänder ut en tanke av tillgivenhet till någon man älskar. Alldeles bestämt överför man en liten del av sin emotionalkropp till denne såsom höljet för tankeformen. Det kan också hända att man överför högre slags materia, rent av så högt slags materia som den från buddhivärlden, ifall man är så långt utvecklad att man står på det motsvarande stadiet.

Det är gott att inse att man i dessa fall faktiskt ger något materiellt. Människor tror ofta att en önskan inte är något alls. När de sänder ut en god önskan, är den en lika materiell gåva som en bok eller ädelsten hade varit, det är bara det att den består av mental och emotional materia. Det är en gåva, som kan skänkas lika väl av den fattigaste som den rikaste.

Antag att man får välsignelsen av en präst: ”Guds frid, som övergår allt förstånd, vare med dig.” Detta är återigen en alldeles bestämd företeelse. Prästens goda önskan, som man också kanske mottar, vore blott en försvinnande liten del av det som kommer från honom. När en präst ger en högtidlig välsignelse i Guds namn, utövar han sin funktion såsom präst. Han hämtar andlig kraft ur den behållare Kristus särskilt inrättade för detta ändamål. Det är ur alldeles samma behållare, som kraft hämtas, när eukaristin firas, med den enda skillnaden att kraften i detta fall hämtas ur ett annat skikt, varför kraften blir av ett annat slag. Det har funnits sådana Stora, Vilka valt att i behållaren inrätta en särskild avdelning, som först och främst De själva fyller och som efteråt Deras särskilda anhängare håller fylld. Detta gjorde Kristus själv, sedan Han stigit ner i Palestina. Det är därför, som det genom prästens vilja strömmar ut över församlingen frid och välsignelse av ett mycket högre slag än en människa kan ge en annan. Den är inte hans egen utan härrör ur denna högre källa.

Om man mottar biskopens välsignelse, får man detsamma av en högre grad, en fullare utgjutelse. När biskopen ger sin välsignelse som sådan, gör han tre kors i stället för det enda kors

prästen gör. Han gör detta för att uttrycka den trefaldiga kraft han sänder ut. Därmed menar jag icke att han såsom biskop ej skulle utge denna kraft, om han gjorde endast ett kors, utan att grunden till att han gör tre kors är att han till sitt förfogande har en trefaldig yttring av samma kraft i en högre grad än den som prästen ger. Om en av våra Mästare sade till en människa, ”Frid vare med dig”, skulle Han utgjuta en än mer omfattande frid av högre slag över henne.

Den välsignelse Kristus Själv ger är den högsta som denna Jord kan skänka. Världens Herre står förvisso ännu högre, men det är icke Hans uppgift att välsigna så mycket som att skänka styrka. Vi kan nog säga att Bodhisattvans välsignelse är den högsta av det religiösa slaget som denna värld kan giva oss. Hur mycket envar av oss kan mottaga av denna frid och välsignelse, beror icke det ringaste på Bodhisattvan, utan helt och hållet på människan själv. Hans kraft flödar liksom solskenet. Moln, som bildas nära jord- och havsytan, kan skymma solljuset, kan förtaga verkan av denna gudomliga kraft, men denna finns där lika fullt – en härlig och underbar kraft.

De flesta människor är i ett visst avseende alltför materialistiska och i ett annat inte alls tillräckligt materialistiska, nämligen i sin uppfattning om dessa högre verkligheter. Vi har så mycken materialism i oss och omkring oss att vi knappt kan medge att något existerar, såvida vi inte kan bestämt se det eller åtminstone känna av det. Samtidigt är vi inte tillräckligt materialistiska i vårt tänkande. Folk borde förstå att vi, när vi talar om den välsignelse som utges av de Stora, också den av Kristus själv, menar något lika bestämt som elektricitet eller en vattenstråle. Det är genom materien, som andlig kraft manifesterar sig för oss, så att den välsignelse vi mottar är en faktisk, bestämd kraft, som kan föra oss närmare Gudomen.

KAPITEL 6

FJORTONDE, FEMTONDE, SEXTONDE, SJUTTONDE, ADERTONDE, NITTONDE, TJUGONDE OCH TJUGOFÖRSTA REGLERNA

C.W.L. – Fjortonde regeln är än en gång en kommentar av Chohanen, icke så mycket till vad som redan sagts som till förberedelse för ytterligare en följd av aforismer, nämligen den femtonde, sextonde och sjuttonde.

14. Sedan du förvärvat bruket av de inre sinnena, övervunnit de yttre sinnenas begär, övervunnit den enskilda själens begär och erhållit kunskapen, skall du nu, o lärjunge, bereda dig att i verkligheten anträda vägen. Vägen är funnen, bered dig att vandra den.

Det synes underligt, nu när vi kommit förbi mitten av bokens andra del, att vi får veta att vi först nu i verkligheten anträder vägen. Det som avses är naturligtvis ett högre stadium av vandrandet på vägen. Liksom vi först talar om provlärjungaskapets väg, sedan den egentliga vägen efter att lärjungen genomgått första initiationen, så talar Chohanen här om att i verkligheten anträda vägen. En och samma idé kan tillämpas på olika stadier. Arhaten anträder en ny väg, den som går genom den nirvåniska världen, en större verklighet än buddhivärldens, och asekhan eller den fullkomliga adepten anträder en ännu högre väg, ingår i en ännu fullare verklighet.

Denna väg synes icke ha någon ände. Vi kan ej tala med visshet om något slutgiltigt. Vi kan säga att utvecklingens steg reser sig framför oss, tills den förlorar sig i härlighet långt bortom vårt förstånd, och vi vet alldeles säkert att den evolution som förestår oss kommer att vara ännu många miljoner år. Vem kan säga vad den slutgiltigt leder till? Men vi vet att vi kommer att uppnå Sollogos' medvetenhet. Oss kan detta nog synas vara änden. Likväl tvivlar jag inte på att bortom denna sträcka av vägen är ytterligare härligheter att vänta. Om slutmålet kan vi dock ingenting säga. Även om dylikt kunde framläggas för oss på vårt nuvarande utvecklingsstadium, är det alldeles visst och säkert att vi inte skulle förstå det

När Chohanen talar om övervinnandet av den enskilda själens begär, menar han de begär

det högre jaget självt kan ha. Dessa är inte sådana som vi här nere kallar begär. På ett högt stadium av vägen måste man avlägga två bojor, som kallas rūparāga och arūparāga, och de tolkas såsom ”begär efter liv i en form” och ”begär efter liv utan form”. När man når det högre jagets medvetenhet, finner man att man framför sig har två slags liv – det i kausal-kroppen, som är liv i en form, och det buddhiska livet, som är liv utan form i varje vanlig betydelse av ordet ”form”.

Det högre jaget har således erfarenhet av en medvetenhet i en form och en medvetenhet utan form, och båda är obeskrivligt underbara, ty högre jagets liv i formen är liv bland dess likar, bland andra högre jag, och när det är medvetet på detta stadium, kan det glädja sig åt att vara i sällskap med alla de klaraste intellekt, världen någonsin frambragt, varvid det stora änglariket såväl som människoriket är innefattade. Det högre jagets liv i sin egen värld är härligt bortom varje uppfattning personligheten kan bilda sig. Om man kunde föreställa sig en tillvaro i sällskap med världens stora – konstnärer, diktare, vetenskapsmän och rent av Mästarna Själva – och till allt detta lägga en förståelse av dem som ej kan nås här nere – först då skulle man börja att få någon föreställning om det högre jagets liv.

När man kommer så långt i utveckling, kan man inse att det är ett liv, som utövar en mycket stark dragningskraft. Om en människa, som hade den möjligheten framför sig, lade allt detta åt sidan och sade, ”jag har inte längre det ringaste begär efter detta”, vore det ett häpnadsväckande offer.

Det vore ett ännu större uppgivande, om hon bortom och ovan detta hade det formlösa livet att tillgå – livet i buddhivärlden – som icke blott erbjuder detta sällskap, utan i själva verket blir ett med allt detta och med så mycket mera. Då skulle hon säga: ”Jag har intet begär ens efter detta liv, jag är alldeles fri från begär. Om logos sänder mig, genom våra Mästare, in i något av dessa slags liv – liv i formen eller liv bortom formen – skall jag med största glädje, med största tacksamhet mottaga arbetet och försöka göra mitt bästa. Men jag har intet begär efter det ena eller det andra, och jag är likaså villig att sändas ner i arbete i fysiska världen.” Det är nog bara ett fåtal människor, som har ens den ringaste uppfattning om vilken ohygglig djupdykning livet i fysiska världen är efter en dylik upplevelse. Att komma ner till i denna lägre värld, även i de mest önskvärda förhållanden, de skönaste omgivningar, är att falla ur ett underbart ljus ner i mörkret igen, är att bli inskränkt, bunden och bli hjälplös, emedan alla de högre världarnas förmågor är så fina att de är oanvändbara här nere.

I ett av de tidiga breven från Mästarna sades om dem som hade snuddat vid den nirvāniska världen att de, när de kom tillbaka därifrån, befann sig i ett tillstånd av djup nedslagenhet i många veckor. Jag kan föreställa mig att detta gäller somliga av våra indiska bröder, vilka i hög extas – i samādhi – hade upplevat detta och efter att ha kommit ner igen i fysiska livet funnit detta vara ett djupt betryckande tillstånd. De som är Mästarnas lärjungar och har erfarenhet av högre världar, har undervisats i att icke låta sig nedslås vid nedstigning i något slags begränsning eller omgivning.

Den som offrat sig för tjänande, måste vara villig att fullständigt uppge allt, när så behövs. Han måste vara redo att sändas ner i vilken omgivning som helst, att för denna tid helt och hållet uppge detta liv i högre slags former och detta formlösa liv, som är ännu högre. Endast så kan han fullständigt kasta av sig dessa två bojor. Det är arhaten som måste göra detta. Man kan vinna fjärde initiationen och likväl ha antydning till begär efter dessa högre världar, varför vi ej behöver onödigtvis förtvivla. Men det innebär en hög utveckling, en stark förnimmelse av tjänandets nödvändighet, att vara fullständigt obunden vid en dylik sällhet. Frestelsen ligger mycket långt från något man alls torde kunna föreställa sig.

15. Spörj av jorden, luften och vattnet vad hemligheter de gömmer för dig. Genom att utveckla dina inre sinnen skall du kunna göra detta.

I denna regel har vi den ursprungliga aforismen i den första meningen och Chohanens kommentar i den andra. Jag har redan talat om vad som här anges – att vi måste komma i

närmare gemenskap med naturen, om vi verkligen vill förstå henne. Så vitt vi vet har alla religioner, däri inräknade många av de riter vilda stammar utför och som knappast alls kan betecknas såsom religiösa, en teori om kosmogonin, om det sätt på vilket världen eller solsystemet uppstod. Det finns en grund därtill. En dylik tanke har starkt inpräglats av Världsläraren hos de mänskliga underraser, Han vid olika tider kommit till, för att de skulle söka förstå det världsallt, vari de ingår.

Ju mer vi förstår hela evolutionens plan, desto mer kan vi leva i harmoni med denna och bli i stånd att samverka med den även in i minsta detalj. Jag är rädd att det är omöjligt för människor, som ej upplevat det, att fatta allt det som här menas med att komma i närmare beröring med naturen. Författaren uttrycker sig inte oklart utan med en fulländad och ingående känedom, när han säger: ”Spörj av jorden, luften och vattnet vad hemligheter de gömmer för dig.” Dessa hemligheter torde hjälpa människor att förstå denna stora och underbara evolution. Även en ringa kunskap om dem skulle åtminstone rädda människor från faran att vara självcentrerade. Många har alldeles tydligt varit självcentrerade, eftersom de har den befängda tanken att alla dessa naturriken skapats särskilt för mänskligheten. Växterna, ja, det står ju i Bibeln att Gud gav människan dem till föda, och beträffande djuren utgår man väl ifrån (fast det inte står klart skrivet) att Gud skapade dem att vara människans tjänare, att de skulle finnas till bara för att tjäna henne och, vad gäller många av dem, bara för att ätas av henne. Detta sista sägs inte i Bibeln, där sägs att örterna och trädens frukter har givits människan till föda. Den tanken har mycket starkt hävdats att allt som finns är till för människans skull – att luften har skapats för att hon skall andas den, att vattnet finns för att hon skall dricka det eller tvätta sig i det och att allt kretsar kring människan som medelpunkt. Men så är det inte alls.

Samma slags människor anser månen inte ha något värde annat än för att lysa dem om natten. Om detta hade varit avsikten, så har den genomförts med mycket svag verkan, då månen halva tiden inte lyser oss alls, men likväl envisas de med att säga att solen finns för att lysa dem om dagen och månen för att lysa dem om natten. Människor har alltid sagt dylikt, och när vi känner fakta, slår det oss sannerligen som egendomligt. Vi har nått högst i djurevolutionen. Vi anser oss vara ett rike skilt från djurriket, men faktum kvarstår att vi är den högsta arten av de varelser som har grovfysiska kroppar. Det finns väldiga mängder väsenden, som står högre än vi, som har mental- och emotionalhöljen, och andra som använder fysiska kroppar men bara sådana av etermateria och då endast under tillfällig materialisering.

Om vi skulle välja ut en enda evolution, skilja den från de övriga och säga att solsystemet finns till bara för denna särskilda eller rent av säga att vår jord finns till för denna ensam, så borde vi välja den stora devaevolutionen i stället för människoevolutionen, eftersom den säkerligen når betydligt högre och i det hela taget är mer lysande än vår egen. Det finns oerhört många andra evolutioner, som avslutat sin fysiska erfarenhet i andra klottedjor och som nu använder vårt klots högre världar. Till exempel de evolutioner, som nått buddhivärldens stadium, blandar sig icke alls i de tre lägre världar, vari vi utvecklas. Eftersom de redan står på den höjd, där deras lägsta nivå är mentalvärlden, som för oss ligger så högt, kan det nog vara så att de är långt viktigare än vi.

Så långt vi kunnat pröva det eller se efter, slösas eller lämnas oupptaget ingenstans något utrymme. Jag minns ett uttalande, som gjordes en gång vid ett spiritualistiskt möte, jag bevistade innan jag visste om teosofin. Det väsen, som där meddelade sig, sade att för dess syn rummet var tätt packat med vad det kallade andar och att det bortom detta rum utsträckte sig vidare ända upp i himlen en tät massa av olika slags högre väsenden – som det kallade änglar – vilka sänkte sig och åter höjde sig. Det sade, ”Så långt jag kan se, är hela luften tätt packad med dessa högre varelser.” Väsendet framställde dem alla såsom med uppmärksamheten riktad på den särskilda cirkel vi satt i. Jag tvivlar inte på att ett visst slags väsenden kan ha närvarat vid detta möte, men frånsatt detta och alltid används hela rymden för evolutioner, som intet alls har att göra med oss eller med vår uppsättning av parallella evolutioner.

Allt rum är absolut fullt av liv. Ungefär tre fjärdedelar av jorden är täckta av vatten. Människor kan inte leva i detta, men detta ofantliga utrymme är icke desto mindre fullt av liv. Den fasta jorden är också full av ett slags liv, som rör sig genom den liksom vi rör oss genom luften, utan att uppfatta något hinder. Detta liv står på ett lägre stadium än mänskligheten. Det är skickligare i vissa avseenden men står på det hela taget lägre. Det är så ytterligt olikt vårt liv att det som är dess normala evolution torde te sig ond för oss.

Mycket av detta liv skulle inte alls kunna förklaras på vanligt språk, men man kan känna av det genom lämna sin kropp, gå in i detta liv och iakttaga det. Jag skulle dock inte råda människor att göra detta, förrän de äger de högre förmågorna och de andra egenskaper som omnämnts. De kan nämligen vålla sig allvarlig fara, i synnerhet tillsammans med dessa lägre krafter, som är oerhört starka men inte visar det vi menar med något slags hänsyn – det vi kallar hänsynstaganden finns inte alls hos somliga av dessa evolutioner. Det skiljer sig alldeles från något av det som vi har någon kunskap om, men allt detta måste vi veta, innan vi själva kan nå det gudomliga och bli ett med detta, ty allt detta är Logos' liv lika mycket som livet inom oss själva, och för att förstå Honom måste vi förstå alltet.

16. Spörj av jordens Heliga om de hemligheter De bevarar för dig.

Kommentaren till detta lyder:

Övervinnandet av de yttre sinnenas begär skall ge dig rätten att göra detta.

Jordens Heliga är förvisso bland andra våra Mästare. Jag tror att Han här menar också de stora änglarna. Vi kan komma i kontakt med dem och lära mycket av dem, men vi kan lära – och vi har lärt mycket – också av våra egna Mästare, ty genom Sina lärjungar har De givit oss mycken kunskap, som det skulle ha tagit oss lång tid att själva förvärva. De sade oss i början att det är vår sak att själva sanna det De lärde oss. Detta är också vad vi gjort, och det är därför vi i många av de senare utgivna teosofiska böckerna har många fler detaljer än som lämnades i de tidiga böckerna, vilka till mycket stor del var frukten av sådant man omtalat för oss.

Att spörja av en Mästare betyder inte alltid att vända sig till Honom med frågor. Det finns många andra sätt än detta. Det finns fall, där vi gjort just detta. Vi har formulerat bestämda frågor, och när sedan tillfället yppat sig, har vi ställt dessa frågor muntligen, skulle man kunna säga, förutom att det i de högre världarna inte handlar om något muntligt i den betydelse man vanligen lägger i detta. Vi har ibland ställt en Mästare dessa frågor i en stund, då Han var ledig, och fått bestämda svar på dem. I det vardagliga arbetet förekommer mycket, som vi nog gärna ville få belyst med Hans vidare insikt, om vi finge den förmånen. Likväl skulle vi icke för ett ögonblick vilja besvara Honom med att begära ett svar av Honom. Det är ju möjligt för lärjungen att lägga sin tanke bredvid Mästarens och sålunda, utan att behöva vädja till Mästarens medvetenhet, få klart för sig vad Mästaren tänker i en viss fråga. Detta medför ingen som helst fordran på Honom. Det handlar blott om att vi genom att följa förbindelse-linjen tillbaka uppåt kan lägga vår tanke bredvid Hans. Det betyder att man själv först tänkt igenom frågan och kommit fram till någon slutsats, som synes vara den bästa och att man sedan lägger denna slutsats bredvid Mästarens tanke i frågan för att se om det råder någon skillnad. Om det gör det, ändrar man genast sin egen tanke i vetskapen om att han är mycket visare och att Hans tanke är riktig.

Det finns alltså sätt att rådfråga Mästaren utan att alls besvara Honom. Likväl finns andra fall, där detta icke är ett lämpligt förbindelsemedel, där vi obetingat måste avvakta ett tillfälle att ställa en fråga och få ett svar. Visserligen måste man för att kunna rådfråga Mästaren först och främst ha utvecklat sig så långt att man inte vållar någon störning, när man träder Honom nära.

Några av oss har åliggandet att varje natt sedan vi somnat bege oss till våra respektive Mästares hus för att mottaga order, för att få veta om några särskilda anvisningar väntar oss. Ibland gör de det. Men ibland finner vi Mästaren uppenbart mycket upptagen, sysselsatt. Då

tränger vi oss inte på med att söka påkalla Hans uppmärksamhet, utan avlägsnar oss stilla och fortsätter med vårt vanliga, vardagliga arbete. Varje lärjunge skulle naturligtvis göra detta. Han skulle först beakta om det vore lägligt för Mästaren, och när han begrundade huruvida Han hade något viktigt att meddela, skulle han inte tänka på sig själv utan på Mästaren. Men ibland är de nyligen värvade uppfyllda av föreställningen om den stora betydelsen av något de har sysslat med eller vill fråga om och väntar otåligt och pockar på Mästarens uppmärksamhet, så att han för ett ögonblick får vända den från det han just ägnar sig åt.

Den äldre lärjungen är alltid ytterst noga med vad slags tanke och känsla han skickar längs de förbindelselinjer som går mellan honom själv och Mästaren, så att icke den minsta störning uppstår. Detta förutsätter en viss omsorg från lärjungens sida, eftersom det mycket ofta uppstår störningar, som lärjungarna icke kan göra något åt. Till exempel i en storstad måste det finnas omgivningar, som är mycket obehagliga, i en folkmassa under dagens rusningstid, mitt i tumultets larm och buller träffas en människa i viss mån av alla slags sammanstötande vibrationer. Man kan i någon mån skydda sig och måste sannerligen noga se till att inga dylika vibrationer, i det fall de påverkade en själv, överföres till Mästaren. Icke för att Mästaren ej kunde avvisa dem med en enda tanke, men man vill icke förmå Honom till en enda dylik tanke. Hans tid är så dyrbar, utgjutandet av Hans kraft så värdefullt att lärjungen inte vill att den ringaste mängd därav slösas. Liksom Mästaren lever lärjungen för arbetet, och det ingår i dennes plikt att se till att den mycket stora välgärning, hans Lärare beskärt honom i det Han gjort honom till en utpost för Sig Själv, icke vållar det minsta besvär. Det är lätt att hindra dylika störningar från att nå Läraren, när man nått det stadium, där man vet hur man skall göra det. Dessförinnan är det övervinnandet av de yttre sinnenas begär, som ger någon rätten att komma i en sådan kontakt med Mästarna att han kan spörja av Dem.

17. Spörj av den innersta, den enda, dess slutliga hemlighet, som den bevarar för dig tidsåldrarna igenom.

Den innersta, den enda är för personligheten utan tvivel det högre jaget, men för det högre jaget är den monaden. Vad den är för monaden vet jag inte säkert, ty jag kan ännu inte se monaden. Man kan se den trefaldiga ätma, vilken är den trefaldiga manifestationen av en monad, och därav kan åtskilligt härledas, men jag har inte sett den. Våra Mästare har det, men vad de kan se och vad de vet kan de inte säga oss fullt ut, det är alldeles tydligt. Monaden sägs vara en gnista av den gudomliga Elden, men också vi tror att vid systemets första manifestation Logos utgöt sig genom Sina sju Tjänare – ”de sju andarna inför Guds tron”. Jag vet inte, men jag föreställer mig att för monaden, som på sin väg från den gudomliga Elden måste ha kommit genom någon av dessa strålande färger, kan den store Tjänare eller Planetande, genom vilken den trädde fram, mycket väl vara den innersta – och liknande blir vårt resonemang om ännu högre väsenden. Detta kan vi inte begripa och inte heller uttrycka i ord. På något sätt, som för oss betyder mycket litet och likväl i meditation kan betyda åtskilligt, lägger Gud ner något av Sig Själv i materien och delar detta något så att det blir ande och materia – två manifestationer av ett och samma, och sedan Han gjort detta, förblir Han likväl bakom allt, obegränsad, allestädes närvarande, oberörd. Den innersta, den enda, har bevarat hemligheter för oss tidsåldrarna igenom, ty det inre jaget, monaden, har alltid, från första början vetat vissa saker. Vi vet inte vad det är monaden vet från begynnelsen. Monaden är en gnista av den gudomliga Elden, och Logos, som är den gudomliga Elden, vet allt.

Kommentaren till den sjuttonde regeln lyder:

Den stora och svåra segern, övervinnandet av den enskilda själens begär, är ett arbete under tidsåldrar. Vänta dig därför icke att erhålla belöningen, förrän tidsåldrars erfarenhet samlats. När tiden att lära denna sjuttonde regel är inne, står människan på tröskeln till att bli mer än människa.

Detta låter ganska överdrivet, men vi måste antaga att Han som skriver vet vad Han skriver

om. Vi måste minnas att allt detta måste fattas på två nivåer. När det handlar om personlighetens begär och om att dessa skall åsidosättas till förmån för själens strävan, är det säkerligen ej en så svår sak. Att bortse från den enskilda själens begär för att se till den bakomvarande monadens vilja är något mycket högre. När det sägs att det kan taga tidsåldrar i anspråk, är man beredd medge att detta mycket väl kan vara sant. Och ändock – när man väl åstadkommit detta på ett stadium, borde det icke innebära någon oövervinnelig svårighet att göra det om igen på ett annat och högre stadium, eftersom det som måste göras är detsamma, ehuru från en helt annan synpunkt. Tvivelsutan tar det tidsåldrar för dem som sakta lunkar det mänskliga framåtskridandets breda allfarväg, men i allmänhet blott ett fåtal liv, som vi sett, för dem som nu inträder på vägen och vågar sig upp längs bergsbranten.

När man får kasta en blick bakom slöjan och se något av Hierarkins planer, finner man att dess medlemmar har för vana att tala i stora siffror. De lägger sina planer med en underbar, nästan orygglig visshet, och det förefaller som om icke något skulle kunna korsa dessa. De planerar sin framtid i block om tio tusen år eller så och säger: ”På dessa tio tusen år skall vi få det och det gjort.” Och det gör De. Ändock är detta arbete inte nödvändigtvis jämnt fördelat över detta block. Av det jag iakttagit att döma synes det mig som om det kunde finnas en plan uppgjord, vari en viss del skulle utföras de första två hundra åren, en annan del de följande två hundra och så vidare, så att efter ett tusen år ett bestämt mål hade uppnåtts. Det vill förefalla som om i de mindre indelningarna om två hundra år den föreskrivna mängden arbete icke alltid genomfördes. Likväl blir vad De förutberäknat alltid utfört under loppet av det större, ett tusen år omfattande tidsskedet. Om arbetet flyter sakta i början, går det framåt med fart mot slutet.

Det sker inte genomgående att de människor eller nationer, som först erbjudes att få göra arbetet, griper tillfället, men det finns alltid en ställföreträdare under utbildning. Om en människa eller en nation sviker, föres den som står näst i tur fram, och arbetet blir gjort, även om det sker med någon fördröjning. Det brittiska imperiet fick genomgå ett dylikt prov i samband med det stora kriget. På det hela taget visade det sig situationen vuxet och uppförde sig värdigt. Hade det ej gjort detta, stod en annan stor nation beredd att taga dess plats men skulle ha utfört arbetet något århundrade senare, då det är långt bakefter. Eftersom vi hittills motsvarat det som erbjudits oss (och jag hoppas att vi skall fortsätta att göra det ända till slutet), kommer denna andra nation att taga längre tid på sig att utvecklas och därför skrida säkrare och lättare framåt och inte ha någon sådan belastning på sig i sin utveckling, som den skulle ha haft, om vi hade misslyckats.

Teosofiska samfundet och även varje dess medlem står i en delvis liknande ställning. Varje medlem, som visar sig duga i det allmänna arbetet eller företer tecken på att kunna göra det i den nära framtiden, kommer att prövas med någon av de ansträngningar, som nu göres i samband med grundandet av sjätte underrasen av vår ariska ras. I intet av detta finns naturligtvis något liknande uttagning till pliktjänstgöring eller tvångsarbete. Allt kommer att förr eller senare utvecklas till fulländning, och vi kan taga den tid på oss som oss lyster. Det klokaste är att göra det bästa vi förmår på ett stadigt sätt och inte utsätta oss för en ansträngning, som vi i det långa loppet inte uthärdar.

När man utför något av detta arbete, är det till avsevärd fördel att veta vilken av strålarna man tillhör. De flesta av oss i Teosofiska samfundet är på någon av de fem strålar som numreras tredje till och med sjunde, men många är i färd med att flytta över till första och andra strålarna för att arbeta under de två stora Mästare som grundade samfundet och som är utsedda att bli Manu och Bodhisattva för sjätte rotrasen, som kommer att grundas om ungefär sju hundra år. Många av våra medlemmar kommer att födas in i den rasen, medan andra kommer att föredraga att fortsätta arbetet i den femte rasen och hjälpa till att bringa denna till den fulländning den alltjämt har framför sig. Andra kommer att välja att sälla sig till de stora genier, som säkerligen framträder i femte rotrasen, när den står på sin middagshöjd, i stället för att åtfölja de två Mästarna in i den nya rasens pionjärarbete.

I Australien och Amerika och annorstädes yppas nu ett särskilt tillfälle för dem som önskar hjälpa till i utvecklandet av sjätte underrasen, eftersom denna nu snabbt växer fram där, medan det finns bara enstaka medlemmar av dem i de äldre länderna. Många av dem som stupade i det stora kriget har redan återfötts, ehuru det ännu ej finns något som tyder på att de överger sina gamla länder för att komma till de nyare. De av den nya rastypen som förblir i de gamla länderna ställs förmodligen inför större svårigheter än de andra genom det tryck gamla föreställningar och konservativa seder utövar.

Icke i något av dessa företag är någon någonsin oersättlig. Vad gäller vår egen teosofiska rörelse kan vi vara mycket vissa om att De Stora som stått bakom kommer att taga vara på den såsom en helhet. Först på sistone, sedan jag fått återupptaga mycket arbete för kyrkan, har jag funnit hur noga denna organisation styres, vilket nära förhållande som kan uppstå mellan dem som leder kyrkan här nere och kyrkans verkliga Överhuvud där uppe, om dessa som arbetar här nere gör sig till sådana kanaler de borde vara. Att de i många fall inte gjort detta utan arbetat för egen makt och eget intresse är tyvärr sant, och de som handlat så har därmed hindrat sig själva att få andlig kraft, bli användbara och verksamma, som de annars hade kunnat, och i stort mått. Men det är först alldeles nyligen jag upptäckt vilka oerhörda möjligheter som finns och hur okunniga om dessa de flesta människor är, och jag är alldeles viss efter det jag sett att det motsvarande måste gälla i många andra, alldeles oanade riktningar.

Jag skall aldrig mer förvånas över att finna spår av Den Stora Vita Logens arbete i något gott som utföres någonstans, vare sig stort eller litet, ty De Stora försummar icke det ringaste tillfälle. Om det finns något gott i en rörelse, används denna så långt detta goda räcker. Det kan i rörelsen finnas mycket som inte är gott. Detta är beklagligt och måste övervinnas, men det synes icke hindra De Stora från att använda minsta smul av gott som också finns där. Trångsynthet, tyranni, högmod, egennytta och många andra oönskade egenskaper kan finnas hos en rörelse eller människa. För trettio år sedan kunde jag ha trott att dylika egenskaper nog torde ha hindrat den människa som hade dem från att alls användas. De står henne allvarligt i vägen och hindrar henne från att på allvar skrida framåt. Men om denna människa äger någon god egenskap, används hon så långt denna goda egenskap räcker.

Den metod Brödraskapet använder är högeligen uppmuntrande. Vi är alla mycket medvetna om att själva vara så långt ifrån fullkomliga att vi kanske tänker: "Hur kan en Mästare finna något att använda hos mig, när jag så ofta begår misstag?" Men det är vår plikt att göra vårt bästa, och allt gott som finns hos oss kommer Han då att använda. Samtidigt ålägger oss detta en ännu större plikt: att göra oss av med det som försvårar för Honom att använda oss. Han kommer då att bruka oss så mycket Han kan. Låt oss då underlätta det för Honom genom att göra oss till fulländade kanaler.

Det finns många utvecklingsbanor för människor, och det tar många liv att till fulländning utveckla de förmågor som kännetecknar en dylik bana. Jag har tillbragt det mesta av detta liv med att utveckla den psykiska sidan av min natur, med att lära mig se klärvoajant och skriva om det. I vårt samfund träffade jag och arbetade sedan med sir William Crookes, som ägnade sitt liv åt att studera kemi, och detta ämne kände han grundligt. Om och om igen tänkte jag: "Om jag ägt hans kunskap eller han min klärvoajans, vilket arbete hade vi inte kunnat göra!" Det synes beklagligt att man i ett visst liv inte kan utvecklas på båda dessa sätt. Det tar en livstid att ägna sig åt ettdera. Han ägnade sitt liv åt kemin, och när han kommer tillbaka i sin nästa inkarnation, blir det inte med den detaljerade kunskap han ägde men väl med förmågan att åter inhämta allt nästan automatiskt. Jag har tillbragt detta liv med att utveckla den psykiska sidan. Jag vet inte hur mycket därav jag kommer att kunna överföra till min nästa kropp, men jag skall taga med mig så mycket jag kan. Sedan skall jag börja på någon av de andra banorna, om arbetet tillåter mig. Under tiden sätts de, som är villiga att göra vårt arbete, också till att göra det, och vi har inte så mycken tid till annat.

Vi måste uppnå allt men med en sak i taget. Dessa saker kommer, ty vi mister ej någon när vi

släpper den och börjar med en annan. Om vi i detta liv råkar ha den teosofiska utvecklingen, så kanske i nästa liv intellektet eller den högre hängivelsen öppnas för oss med mycket större lätt-
het, eftersom vi i det nuvarande livet fått denna skolning, och tillkommer även den stora för-
delen att vi kommer att vara praktiskt taget vissa om att inte missbruka dem när vi får dem.

Vi måste snabbt tränga vidare. Vi kan vara den högre utvecklingen mycket närmare än vi
vet. Om vi behöver ägna ett par liv åt att förvärva dessa förmågor, så än sen då? Det är gott
om tid framför oss, så låt oss sätta målet högt och försöka utveckla allt vad andlighet, intellekt
och inre kunskap heter. Vi är mitt uppe i att gräva oss igenom den mur av okunnighet och
förutfattade åsikter vi byggt omkring oss under många livs lopp, vi liknar en fånge som söker
rymma ur fängelset. Han fortsätter gräva, han vet icke i vilken stund hackan slår igenom
muren. När han väl får lönen för sin möda, sker det plötsligt. Vi har fortfarande mycket kvar
att uppnå, men kanske utvecklingen sker snabbt. För detta måste vi följa De Stora i spåren och
lära vad De vill att vi lär.

Den adertonde regeln är återigen en kommentar av Chohanen. Den varnar aspiranten för att
någonsin mista sin försiktighet och vaksamhet utan alltid vara rädd för sig själv, som en
romersk filosof uttryckte det, fastän han upphört att vara rädd för något annat.

**18. Den kunskap, som nu är din, är din blott emedan din själ blivit ett med alla
rena själar och med den innersta. Det är ett förtroende den Allrahögste skänkt dig.
Svik det, missbruka din kunskap eller försumma den, och det blir även nu möjligt
för dig att falla från den höga ställning du nått. Stora ryggar tillbaka, rent av på
tröskeln, ur stånd att bära tyngden av sitt ansvar, oförmögna att gå vidare. Se där-
för alltid framåt med bävan och darrande mot denna stund och var beredd för
striden.**

Att stora ryggar tillbaka rent av på tröskeln förefaller omöjligt. Ju närmare man nalkas
deras nivå, desto mindre troligt synes det, ty allt sådant som själviskhet torde förefalla alldeles
omöjligt för någon som står på detta stadium. Emellertid måste det så vara, eftersom det är
sagt av En som vet vad Han talar om. Tanken på självet är mycket svårfångad och dyker upp i
oväntad förklädnad på nivåer, där något dylikt icke borde finnas. Därför gör vi nog klokt i att
beakta varningen och ej alltför snart tro oss trygga för själviskhetens angrepp. Denna är den
enda boja, som håller oss kvar, men den har många skepnader och är sannerligen mycket svår
att uppfatta.

De tre sista aforismerna är återigen sådana som bildar en följd. Den nittonde rymmer en
förberedande kommentar av Chohanen:

**19. Det står skrivet att för honom, som står på tröskeln till gudomligheten, kan
ingen lag utformas, kan ingen vägledare finnas.**

Lärjungen är på detta stadium fullständigt bortom behovet av undervisning utifrån. Han har
läst naturens bok i den mänskliga evolutionens alla fem världar. Han står i begrepp att kasta
av sig den sista bojan – avidyā. Hädanefter kommer livets lag alldeles inifrån honom själv.
Därför är ingen kommentar möjlig. Chohanen säger:

Likväl kan för lärjungens upplysning den slutgiltiga kampen så uttryckas:

Därpå kommer de tre reglerna:

Håll fast vid det som har varken substans eller existens.

20. Lyssna endast till den röst som är ljudlös.

21. Se endast på det som är osynligt för såväl det inre som det yttre sinnet.

FRID VARE MED EDER

Noter

Sidan 3.

”Det första man skall igenkänna i varje liv är att det är ett uttryck för logos själv.” ”Logos” betyder hos teosoferna antingen eller slags högre kollektivväsen eller den dominant monaden, härskaren, i detta kollektivväsen. ”Planetlogos” är alltså det planetariska kollektivväsendet (kollektivet av 46-jag och högre, om man menar dem som medvetet ingår i kollektivet) och ”sollogos” är det solsystemiska kollektivväsendet. Samtidigt brukas beteckningen ”planetlogos” även om planethärskaren och ”sollogos” om sol(system)härskaren.

”Det finns alltid något mänskligt gott i varje människa, utom kanske i det fall, där en personlighet slutgiltigt brutit förbindelsen med det högre jaget.” Det som här avses är de lyckligtvis ytterst sällsynta fall, där en människomonad i förstatriaden (med ”personlighet” menas här inte bara förstatriaden utan även monaden såsom hänvisad uteslutande till denna) avsiktligt avskurit förbindelsen med kausalhöljet och därmed andratriaden och Augoeides. För närmare upplysning om dessa förhållanden se Laurencys uppsats *Svarta logen* i *Livskunskap Fem*, kapitel 23.6; i samma kapitel förklaras även uttrycket ”åttonde sfären”; i kapitel 23.29 förklaras två av innebörderna av teosofernas uttryck ”förlorade själar”

Sidan 4.

”och de kommer att göra vissa framsteg i devachan mellan klotkedjorna.” Devachan betyder tillståndet i mentalvärlden mellan inkarnationerna. Ordet ”devachan” har icke, som många tror, något samband med ordet ”deva”. Devachan är tibetanska och betyder ”det glädjerika”. (Här ser vi sambandet mellan det mentala och glädjen.) Deva är sanskrit och betyder ”skinande (väsen)”.

”När den tid nalkades, då dörren från djurriket till människoriket skulle stängas, gjordes en stor ansträngning att få så många som möjligt att passera, att ge envar den allra sista chansen. Flammans Herrar kom ner från Venus i den uttalade avsikten att stimulera medvetenhetsutvecklingen vid just denna tid eller något dessförinnan, och alla bemödanden som då gjordes hade huvudsakligen detta syfte, att ge så många som möjligt tillfället att övergå från djurriket till människoriket, innan dörren slutligen stängdes.” För en utförligare redogörelse för dessa skeenden hänvisas till boken *Förklaringen*, kapitel 12.2 *Vårt ursprung*.

Med ”fjärde runden” och ”femte runden” menas detsamma som Laurency kallar ”fjärde eonen” respektive ”femte eonen”. Se *De vises sten*, kapitel 2.46 *Eonerna*.

Sidan 7.

”Somliga människor har varit en smula dåraktiga i sin tillit till det skydd de förväntar sig från Mästarnas sida.” Till denna oförnuftiga tillit hör väl också den hos teosofers vanliga föreställningen att intet ont kan hända den som ej har dålig sådd kvar att skörda; se *Människans väg*, kapitel 9.110 *”Oförtjänt” lidande*.

Sidan 8.

”Det är mycket svårt att fullt förstå alla de olika typerna, men vi bör försöka göra det. Adepten förstår helt och fullt och hyser sympati med varje möjlig typ, men det skall en adept till för att göra detta.” Icke endast adepten (45-jaget) förmår detta, utan redan det fulländade 46-jaget gör det, ty det är en sida av enhetsmedvetenheten.

Sidan 9.

”I det gamla Grekland såg vi på tingen mycket annorlunda än som folk numera betraktar dem. Allt i naturen betydde mycket mer för oss då än det gör i dessa dagar utom för det fåtal som är konstnärer. Vi tänkte mindre på pengar och affärer, och vi njöt mer av naturen.” Här

minns C.W.L. ett förflutet liv i gamla Grekland, då han även var en invigd i Pytagoras' kunskapsorden och däri nådde tredje graden. Intressant nog kan man säga att han även blickar framåt mot människornas liv i den kommande sjätte rotrasen, emedan detta liv blir just ett sådant som icke det ringaste präglas av pengar och affärer eller jäkt och trängsel i storstäder men däremot av närheten till den levande naturen.

Sidan 10.

”Som jag förklarar, blir många av dem förtjusta, när de träffar på en människa, som råkat in i ett vredesutbrott.” Se kommentaren till tjugoförsta regeln i del ett, i sommarnumret tidigare i år (nummer 30), sidorna 8-9.

Sidan 11

”Själén växer och människor blir förnuftigare, allt medan de skrider framåt.” Med ”själén” menas här snarast kausalhöljet. När detta växer i omfång genom samlandet av värdefulla, bearbetade erfarenheter och insikter under många tusen inkarnationers lopp, blir människan, det vill säga människomonaden förnuftigare och till sist så i verklig mening förnuftig att monaden kan börja uppehålla sig i kausalhöljet och använda det, vara kausalt medveten.

Sidan 12.

”... och åter andra snart får emotionalkroppens materia omskiktad och därigenom blir mycket begränsade i sin förmåga.” Laurency berör detta förhållande kortfattat i *De vises sten* kapitel 2.40 *Inkarnationshöljens upplösning*, styckena 7 och 8. I tillägg till vad Laurency där säger kan uppges att det i dessa fall är ”begärselementalen”, det vill säga emotionalhöljets involutiva kollektivmedvetenhet, som tar kommandot och av ett slags självbevarelsedrift skiktar om höljets materia för att så fördröja den oundvikliga upplösningsprocessen så länge som möjligt. Detta gör den genom att koncentrera höljets lägsta molekyllager, 48:7, i ett yttersta skikt, därinnanför näst lägsta molekyllaget, 48:6, ytterligare längre inne 48:5-materien och så vidare. Därmed blir människomonaden innesluten i ett skal av lägsta materia som sitt yttersta ”fönster”, varigenom monadens uppfattning av emotionalvärlden begränsas till motsvarande lägsta region och dess invånare, i vissa avseenden ett slags ”helvete”. Bästa ödet efter ”döden” är därför att så snart som möjligt kunna lämna de tre lägsta regionerna (48:5-7), något som lyckas för dem som i fysiska livet icke odlade hithörande negativa och låga känslor såsom hat, vrede, avund etc. och därför icke har så mycket av motsvarande emotionalmateria i sitt hölje.

C.W.L. kallar mentalvärlden ”himmelska världen” i pedagogisk kontrast till lägre emotionalvärldens (48:5-7) ”helveten”. Högre emotionalvärlden (48:2-4) kan emellertid också i viss mån kallas ”himmelen”. Därmed fås förnuftsgrunden till legenden om de ”sju himlarna” svarande mot de tre högre emotionala och de fyra mentala (47:4-7) regionerna. Givetvis kunde man kalla kausal-mentalvärlden (47:1-7) ”de sju himlarna”; det är bara det att högsta regionen, mentala atomvärlden (47:1), knappast är tillgänglig för människor, utan egentligen först för essentialjag (46-jag), och under alla omständigheter endast för lärjungar till planethierarkin.

Sidan 13.

”Själén” = kausalmedvetenheten eller jaget såsom kausalt medvetet. ”Personligheten” = jaget i förstatriaden, jaget såsom begränsat till fysisk, emotional och mental medvetenhet.

Sidan 15.

Nirvåniska kroppen, nirvåniska medvetenheten = 45-höljet respektive 45-medvetenheten.

Sidan 16.

”Det är tydligt att Mästaren här tänker på det högre jaget, jaget som i sin kausalkropp griper tag om och leder det lägre jaget. Såsom vi tidigare sett, måste allt detta fattas olika på olika stadier, aspirantens stadium eller adeptens stadium. För den förstnämnde består uppgiften i att det högre jaget i kausalkroppen skall lära sig att styra och leda personligheten här nere. För den sistnämnde består den i att monaden skall styra och leda det högre jaget. Och även när adepten har fullgjort denna sin uppgift, måste han taga sig an sin nästa, som avser det mål som är högre än själva monaden, vad nu detta kan vara, och förvandla monaden till ett fulländat uttryck för detta.” ”Det högre jaget i kausalkroppen” betyder monaden, självmedveten och självaktiv i kausalhöljet; ”det lägre jaget” eller ”personligheten” betyder förstatriaden. ”Monaden skall styra och leda det högre jaget” betyder monaden, självmedveten och självaktiv i tredjetriaden, leder och styr andratriaden. ”Högre än själva monaden, vad nu detta kan vara och förvandla monaden till ett fulländat uttryck för detta” betyder monaden, inträdd i kosmiska karriärens första steg, första kosmiska riket, genom världarna 42–36, kan behålla tredjetriaden (teosofernas ”monad”), så länge den har något att uträtta i de tre högsta solsystemvärldarna (43–45).

Sidan 17.

”Senare blev jag i stånd att själv undersöka många av dessa frågor ...” C.W.L. talar här om sin förmåga av objektiv medvetenhet icke endast i emotionalvärlden utan även i mental- och kausalvärldarna såsom kausaljag.

Sidan 18.

” ... började hon själv se hur dessa ting fungerade.” Detta avser Annie Besants förmåga av objektiv medvetenhet i människans världar, sedan hon blivit kausaljag.

”Det var på grundval av detta material, som mr Sinnett skrev sina första böcker.” Två böcker avses: *The Occult World* (1881, svensk översättning: *Den dolda världen*, 1887) och *Esoteric Buddhism* (1883, svensk översättning: *De invigdes lära*, 1887).

”Det är dr Besant, som gjort det mesta av arbetet med att framställa den teosofiska kunskapen i tabellform, som har ordnat fakta och lagt fram dem så, att vem som helst kan begripa.” Här gör sig nog den gode C.W.L. skyldig till en överskattning av den genomsnittliga läsarens förmåga. Detta är nog det vanliga hos nyblivna kausaljag. H. P. Blavatsky själv, ett gammalt kausaljag, sade däremot, ”För de mentalt lata eller tröga måste teosofin förbli en gåta”.

”Madame Blavatsky såg mycket själv, men hennes intellekt, såvitt vi kunde förstå det, ty det var ett alldeles gigantiskt intellekt, fungerade litet annorlunda än vårt. Om man kan säga det med respekt och vördnad, så var det av atlantiskt slag, däri att det samlade tillhopa stora mängder fakta men inte ansträngde sig särdeles med att ordna dessa.”

Laurency kommenterar detta: ”Blavatsky erhöll aldrig någon som helst utbildning och saknade alla förutsättningar att ge vetenskapligt och filosofiskt skolade intelligentian ett godtagbart mentalsystem. Fakta kunde hon plocka fram hur många som helst. Men hon klandrade sig själv för att hon icke kunde metodiskt och systematiskt redogöra för vad hon visste. Det är ofta fallet med dem som förvärvat kausalmedvetenhet, ifall de sakna konkretiseringsförmåga. Deras skrivsätt är aforistiskt, och att sammanställa ideerna till ett fortlöpande logiskt helt förefaller dem både onödigt och plågsamt.

Leadbeater menade, att denna Blavatskys oförmåga av metodiskt och systematiskt diskursivtänkande påminde om atlantidernas. Han insåg ej, att det berodde på oförmåga av mental konkretisering, en mycket vanlig företeelse hos kausaljag, som ej behöva konkretiserade systemtänkandet. Det är den stora skillnaden mellan mentalidén och kausala intuitionsidén.” *Livskunskap Tre*, 5.11.9

Sidan 21.

”Buddhi” betyder värld 46, essentialvärlden, och dess medvetenhet.

Sidan 22.

”Asekha” är ett ord i pälispråket som betyder fullärd, alltså mästare. C.W.L. använder det i betydelsen fullkomligt 45-jag.

Sidan 23.

”Det högre jagets liv i sin egen värld” betyder monaden, själv- och gruppmedveten i andra-triaden och därmed i världarna 45:4–47:3 (lägre superessentialvärlden, essentialvärlden och kausalvärlden).

Sidan 26.

”Monaden sägs vara en gnista av den gudomliga Elden” betyder att monadmedvetenheten har oförlorbar delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten.

Sidan 27.

”Hade det ej gjort detta, stod en annan stor nation beredd att taga dess plats men skulle ha utfört arbetet något århundrade senare, då det är långt bakefter.” Enligt Laurency syftar Leadbeater här på Amerikas förenta stater.

”De flesta av oss i Teosofiska samfundet är på någon av de fem strålar som numreras tredje till och med sjunde, men många är i färd med att flytta över till första och andra strålarna för att arbeta under de två stora Mästare som grundade samfundet och som är utsedda att bli Manu och Bodhisattva för sjätte rotrasen, som kommer att grundas om ungefär sju hundra år.”

Teosoferna trodde att deras samfund hade till främsta uppgift att förkunna esoterik. Men detta var egentligen underordnat den i verkligheten främsta – och detta gäller inte bara Teosofiska samfundet utan hela den rörelse som tjänat till att förmedla esoteriska fakta och ideer – och denna främsta uppgift har bestått i att fungera såsom ett nät att draga samman de människor som inte bara är tillräckligt intresserade av esoterik utan också äger särskilda förutsättningar att bistå Manu i att grunda hans nya ras, sjätte rotrasen. Detta kräver en omfattande och sträng självträning, som innebär yttersta självuppoffring liksom fullständig tillit till ledarnas visdom.

Ur Kvantitetens herravälde och tidens tecken
av René Guénon

Kapitel VIII

GAMLA HANTVERK OCH MODERN INDUSTRI

Den motsättning, som finns mellan de gamla hantverken och den moderna industrin, är djupast sett ytterligare ett särskilt fall och så att säga en tillämpning av motsättningen mellan det kvalitativa synsättet och det kvantitativa synsättet, såsom de härskar i hantverken respektive industrin. För att inse detta är det inte gagnlöst att först lägga märke till att den skillnad man gör mellan konst och hantverk eller mellan konstnär och hantverkare själv är något specifikt modernt, som om den uppstått ur den avvikelse och den urartning som i allting låtit den profana uppfattningen ersätta den traditionella. För de gamle var *artifex* utan åtskillnad den människa som utövar en konst eller ett hantverk. Men sanningen att säga avser ordet *artifex* varken konstnären eller hantverkaren i den betydelse som dessa ord har i dag (och ordet "hantverkare" tenderar att allt mer försvinna ur det nutida språket). Det betyder något mera än den ene och den andre, ty åtminstone ursprungligen var hans verksamhet knuten till principer av mycket djupare slag. Om hantverket således på något sätt innefattade den egentliga konsten, vilken inte genom någon väsentlig egenskap skilde sig från hantverket, beror det på att det var av en sant kvalitativ natur, ty ingen torde genom något slags definition kunna fränkänna konsten en dylik natur. Det är endast de moderna, som på grund av just detta och med den förringande föreställning de gör sig om konsten, hänvisar denna till ett slags slutet område, som inte längre har något samband med övrig mänsklig verksamhet, det vill säga med allt det som de betraktar såsom det "verkliga" i den mycket grova bemärkelse denna term har för dem. Och de går ända därhän att de gärna betecknar denna konst, som sålunda berövats all praktisk betydelse, såsom "lyxaktivitet", ett uttryck som är synnerligen typiskt för det som utan minsta överdrift kan kallas vår epoks "enfald".

Som vi mycket ofta sagt förut, betraktar man i varje traditionell civilisation alla mänskliga verksamheter av vad slag de vara månne alltid såsom väsentligen härrörande från principer. Detta gäller särskilt vetenskaperna men också konsterna och hantverken. För övrigt finns ett nära samband mellan de förra och de senare, allt enligt den formel som medeltidens byggmästare uppställde såsom grundläggande axiom, *ars sine scientia nihil* [utan vetenskapen är konsten intet, ö.a.], varmed man naturligtvis måste förstå den traditionella vetenskapen och inte alls den profana, vars tillämpning inte kan ge upphov till något annat än den moderna industrin. Genom att sålunda vara knuten till principer blir den mänskliga verksamheten liksom "förvandlad", kan man säga, och i stället för att inskränkas till vad den är som blott yttre manifestation (vilket i det hela taget är det profana sättet att se på den), inlemmas den i traditionen och är för sin utövare ett medel för att verkligen delta i denna, det vill med andra ord säga: den får en egentligen "helig" och "rituell" karaktär. Det är därför man kan säga att i en dylik civilisation "varje yrke är ett prästämbete" (1). För att undvika att ge denna sista term en något oegentlig, för att icke säga rent felaktig betydelse, skall vi snarare säga att yrket äger i sig självt den karaktär som, alltsedan man gjorde en skillnad mellan "heligt" och "profant", vilken ingalunda fanns i begynnelsen, har bevarats endast av de prästerliga funktionerna.

För att klargöra för sig denna karaktär av "helighet" hos all mänsklig verksamhet, också i en sådan enkel del som det yttre eller, om man så vill, exoteriska utseendet, kan man betrakta till exempel den islamiska civilisationen eller medeltidens kristna civilisation och finna att ingenting är lättare än att konstatera att i dessa civilisationer de vardagligaste handlingar i till-

varon alltid har något "religiöst" i sig. Detta beror på att i dessa civilisationer religionen icke alls är något inskränkt och snävt begränsat, som upptar någon avskild plats, där den inte kan ha något verkligt inflytande på det övriga, såsom den är för de moderna västerlänningarna (åtminstone för dem som alltjämt samtycker till att erkänna en religion). Tvärtom genomsyrar den människans hela tillvaro eller rättare sagt allt som utgör denna tillvaro. I synnerhet samhällslivet i egentlig bemärkelse är så grundligt införlivat med dess område att det under dylika betingelser i verkligheten inte kan finnas något "profant" utom för dem som av en eller annan orsak står utanför traditionen och vilkas fall då endast är en ren anomali. På andra håll, där namnet "religion" egentligen inte kan brukas om den ifrågavarande civilisationens form, finns icke desto mindre en traditionell och "helig" lagstiftning, som visserligen uppvisar andra drag men fyller exakt samma funktion. Dessa iakttagelser är alltså giltiga för varje traditionell civilisation utan undantag. Men det finns ytterligare något mera: om vi förflyttar oss från exoterismen till esoterismen (vi använder här dessa ord för enkelhets skull, även om de inte med samma noggrannhet lämpar sig för alla fall), konstaterar vi mycket allmänt uttryckt existensen av en initiation, som är knuten till hantverken och tagit dessa till grundval eller "stöd" (2). Det måste alltså vara så att dessa hantverk alltjämt är bärare av en högre och djupare innebörd för att verkligen kunna erbjuda en väg, som leder till initiationens område, och det är naturligtvis på grund av hantverkens väsentligen kvalitativa beskaffenhet, som något dylikt är möjligt.

Det som möjliggör den bästa förståelsen av detta är det begrepp som den hinduiska läran kallar *svadharma*, ett begrepp som självt är helt kvalitativt, eftersom det är begreppet om varje väsens fullgörande av en verksamhet i överensstämmelse med dess essens eller egentliga natur och just därigenom i ypperlig överensstämmelse med "ordningen" (*rita*) i den betydelse vi redan förklarat. Det är också genom just detta begrepp, eller snarare dess avsaknad, som felet i den profana och moderna uppfattningen tydligt framstår. Enligt denna kan en människa faktiskt taga sig ett yrke vilket som helst och kan rent av byta det mot ett annat som det behagar, som om detta yrke vore något för henne blott och bart yttre, utan någon verklig förbindelse med det som hon egentligen är, med det som gör henne till den hon är och ingen annan. Enligt den traditionella uppfattningen däremot bör envar fylla den funktion han bestämts till genom själva sin natur, med de särskilda fallenheter som denna väsentligen innefattar (3). Han kan inte fullgöra någon annan, utan att det då uppstår en allvarlig oordning, som slår tillbaka på hela den samhällsorganisation han ingår i. Än mera: om en dylik oordning blir allmänt rådande, kommer den att få en inverkan på själva den kosmiska miljön, då ju alla ting är sinsemellan förbundna med noggranna motsvarigheter. Utan att för stunden uppehålla oss mera vid denna sista punkt, som kan äga ytterligare tillämpning på den innevarande tidsålderns förhållanden, återupptar vi det som just sades: I den traditionella uppfattningen är det väsendenas essentiella kvaliteter som bestämmer deras verksamhet. I den profana uppfattningen däremot beaktar man inte längre dessa kvaliteter och betraktar man individerna endast såsom utbytbara och rent numeriska "enheter". Denna profana uppfattning kan logiskt sett inte utmynna i annat än en uteslutande "mekanisk" aktivitet, vari intet sant mänskligt längre finns kvar, och det är just detta vi kan konstatera i våra dagar. Det säger sig självt att dessa de modernas "mekaniska" hantverk, som utgör hela industrin i egentlig mening och som endast är en produkt av den profana avvikelsen, icke kan erbjuda någon möjlighet av initiatiskt slag och kan endast utgöra hinder för utvecklandet av all andlighet. Sanningen att säga kan de dessutom inte ens betraktas som äkta hantverk, om man vill bevara den valör ordet "hantverk" har genom sin traditionella innebörd.

Om hantverket är något som tillhör människan själv och är liksom en yttring eller en utvidgning av hennes egen natur, är det lätt att förstå att det kan tjäna till grundval för en initiation och att det rent av i de flesta fall hör till det som är bäst lämpat för detta ändamål. Om initiationen väsentligen har till syfte att nå bortom den mänskliga individens möjligheter, är det icke mindre sant att den kan utgå endast från individen sådan han är men naturligtvis

genom att liksom taga honom från hans högre del, det vill säga bygga på det i honom som är mer kvalitativt i egentlig mening. Därav mångfalden av initiatiska vägar, det vill säga i det hela taget medel brukade såsom "stöd" i enlighet med skillnaderna mellan olika individuella naturer. För övrigt framträder dessa skillnader därefter desto mindre ju mer varelsen framskrider på sin väg och sålunda nalkas det mål som är detsamma för alla. De så brukade medlen kan vara effektiva, endast om de verkligen motsvarar själva naturen hos de varelser, på vilka de tillämpas. Emedan man med nödvändighet måste gå från det mer tillgängliga till det mindre tillgängliga, från det yttre till det inre, är det normalt att taga dem i den verksamhet, varigenom denna natur visar sig i det yttre. Men självfallet kan denna verksamhet ha en dylik funktion, endast i den mån den faktiskt uttrycker den inre naturen. Det finns alltså däri en verklig fråga om "kvalifikation" i den initiatiska innebörden av ordet, och under normala betingelser bör denna "kvalifikation" krävas också för själva utövandet av hantverket. Detta berör samtidigt den grundläggande skillnaden mellan initiatisk undervisning och även allmännare all traditionell undervisning å den ena sidan och profan undervisning å den andra: det som blott och bart "läres" utifrån saknar här allt värde, hur stor kvantitet av föreställningar som sålunda än ansamlats (ty också häri framträder tydligt det profana "vetandets" kvantitativa karaktär). Vad det handlar om är att "väcka" de latent möjligheter som väsendet bär inom sig (däri ligger djupast sett den platoniska "återerinringens" verkliga innebörd) (4).

Genom dessa sista betraktelser kan man ytterligare förstå hur initiationen, då den tar hantverket till "stöd", samtidigt och på sätt och vis omvänt ger ett slags återverkan på utövandet av detta hantverk. Den individ, som fullständigt förverkligat de möjligheter, varav hans yrkesverksamhet är endast ett yttre uttryck, och därmed äger den verkliga kunskapen om det som är själva principen för denna verksamhet, kommer därefter att medvetet utföra det som i början endast var en rent "instinktiv" följd av hans natur. Och om den initiatiska kunskapen för honom är sprungen ur hantverket, kommer detta i sin tur att bli det fält, varpå han tillämpar denna kunskap och varifrån han inte längre kan skiljas. Det råder då en fullkomlig överensstämmelse mellan det inre och det yttre, och det utförda arbetet kan då inte heller vara endast ett uttryck till en viss grad eller på ett mer eller mindre ytligt sätt, utan måste vara det verkligt fullödiga uttrycket av den som uttänkt och utfört det, det som utgör "mästerverket" i detta ords sanna betydelse.

Häri genom inser man utan svårighet hur avlägset det verkliga hantverket är från den moderna industrin, så fjärran att de så att säga är två motsatser, och hur sant det tyvärr är under "kvantitetens herravälde" att hantverket "tillhör det förflutna", som "framåtskridandets" förkämpar gärna säger och naturligtvis gläder sig däråt. I industriarbetet har arbetaren intet han kan lägga in av sig själv, och man gör sig rent av stor möda med att hindra honom från att göra det, om han skulle visa den minsta vilja därtill, men detta är också omöjligt, emedan all hans verksamhet består i att endast hålla en maskin i gång och han för övrigt har gjorts fullständigt oförmögen till initiativ genom den "utbildning" eller snarare missbildning som han erhållit för sitt yrke, som är liksom motsatsen till det gamla lärlingskapet och som har till enda syfte att lära honom utföra vissa rörelser "mekaniskt" och alltid på samma sätt utan att det ringaste förstå dessas orsak eller att bry sig om resultatet, ty det är inte han utan maskinen, som i verkligheten tillverkar föremålet. Människan som betjänar maskinen bör själv bli maskin, och hennes arbete har inte längre något verkligt mänskligt i sig, ty det innebär inte längre att hon ådagalägger någon av de kvaliteter som bildar den mänskliga naturen i egentlig mening (5). Allt detta leder fram till det som man i den rådande jargongen överenskommit om att kalla "serietillverkning". Denna har till uteslutande ändamål att framställa största möjliga kvantitet av föremål, som är varandra så exakt lika som möjligt och avsedda att användas av människor som likaså alla antas vara lika. Här har vi nog den kvantitetens triumf vi nyss talade om, och den är även enhetlighetens triumf. Dessa människor, som reducerats till blotta numeriska "enheter", vill man stoppa in, icke i bostäder, ty ordet "bostad" lämpar sig ej, utan i

”bikupor”, vars celler alla har ritats efter samma modell och möblerats med ”serietillverkade” föremål, för att alla kvalitativa skillnader skall försvinna från den miljö de lever i. Det är tillräckligt att granska de projekt, vissa samtida arkitekter (som själva kallar dessa byggnader för ”bostadsmaskiner”) utfört, för att man skall se att vi inte överdriver något. Vad har det i allt detta blivit av de gamla byggmästarnas konst och vetenskap liksom de rituella regler som rådde över uppförandet av städer och byggnader i de normala civilisationerna? Det vore gagnlöst att envisas mer om detta, ty man måste vara blind för att icke se den avgrund som skiljer dessa civilisationer från den moderna, och alla skulle nog enas i att erkänna hur stor skillnaden är. Men det som de nuvarande människornas överväldigande flertal hyllar som ”framåtskridande” är just det som tvärtom synes oss som ett djupt förfall, ty dessa företeelser är uppenbarligen endast verkningar av en ständigt ökad fallande rörelse, som för med sig den moderna mänskligheten ner mot den ”avgrund”, där den rena kvantiteten härskar.

Noter

(1) A. M. Hocart, *Les Castes*, s. 27.

(2) Vi kan rent av göra den anmärkningen att allt det som fortfarande finns kvar av äkta initiatiska organisationer i Västerlandet, hur förfallna dessa än må vara för närvarande, icke har något annat ursprung än detta. Initiationer hörande till andra kategorier är sedan länge fullständigt försvunna.

(3) Det är att märka att själva ordet ”métier” [det franska ordet för ”hantverk”, ö.a.] enligt sin etymologiska härledning från det latinska *ministerium* egentligen betyder ”funktion”.

(4) Ifråga om detta se i synnerhet Platons dialog *Menon*.

(5) Man kan göra den anmärkning att maskinen i en viss bemärkelse är verktygets motsats och alls icke ett ”fulländat verktyg”, som många föreställer sig den, ty verktyget är så att säga en ”förlängning” av människan själv, medan maskinen sätter ner henne till att endast vara dess tjänare. Och om man kunnat säga att ”verktyget föder hantverket”, är det icke mindre sant att maskinen dödar det. Hantverkarnas instinktiva reaktioner mot de första maskinerna förklarar därigenom sig själva.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god jul och ett gott nytt år 2020 eller 71 aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna ”andan”, rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: ”.. om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna ’framåtskridandet’ och att bedraga sig själva om dess ödesdiga resultat.” Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Pettit Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställs hos Lars Adelskog under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskog@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!